DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ODBUDOWY

WARSZAWA — Nr 3 — 30 KWIETNIA 1947

TREŚĆ:

29

DEKRET

z dnia 3 lutego 1947 r.

o opłacie skarbowej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 roku o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Przedmiot opłaty.

Art. 1. Opłacie skarbowej podlegają podania i pisma wymienione w „Tabeli opłat skarbowych", stanowiącej załącznik do niniejszego dekretu.

Zwolnienia.

Art. 2. 1. Wolne są od opłaty skarbowej podania i pisma, wymienione jako wolne od opłaty w części II „Tabeli opłat skarbowych".

2. Minister Skarbu może w drodze rozporządzenia zwalniać od opłaty skarbowej całkowicie lub częściowo podania i pisma, określone w art. 1, na całym obszarze Państwa lub w poszczególnych jego częściach w granicach słuszności gospodarczej.

Obowiązek uiszczenia.

Art. 3. Obowiązek uiszczenia opłaty ciąży solidarnie na osobach fizycznych, prawnych, spadkach nieobjętych oraz na spółkach jawnych, komandytowych i spółkach nie będących spółkami handlowymi, które podanie lub pismo podlegające opłacie podpisały bądź są uprawnione do dochodzenia praw majątkowych, których podanie lub pismo dotyczy, albo w których interesie mają być lub zostały dokonane czynności urzędowe.

Art. 4. 1. Do obliczenia i pobrania od podatnika opłaty skarbowej oraz do wpłacenia jej na rachunek właściwej władzy podatkowej obowiązani są:

1) notariusz — od sporządzonych przed nim aktów oraz od pism, przedstawionych mu celem dokonania czynności urzędowej;

2) sędzia obywatelski — od pism stwierdzających czynność prawną, wciągniętych do księgi umów;

3) przewoźnik — od listów przewozowych i innych dokumentów stwierdzających, że otrzymał rzecz do przewozu (dowód ładunkowy, recepis, kwit bagażowy itp.);

4) przedsiębiorca okrętowy lub żeglugi powietrznej (jego pełnomocnik i komisant) — od wydawanych biletów lub kwitów zadatkowych, uprawniających do jazdy statkiem morskim lub powietrznym;

5) przechowawca — od dowodów składowych i świadectw depozytowych.

2. Płatnicy zaświadczają na oryginałach bądź na odpisach pism wydanych stronom sposób obliczenia opłaty, a mianowicie: rodzaj i przedmiot opłaty, sumę uiszczonej opłaty bądź powód niepobrania opłaty oraz pozycję rejestru opłat. Takie same zaświadczenia płatnicy umieszczają w rejestrach oraz na pismach pozostających w aktach, a sędzia obywatelski — w treści wpisu do księgi umów i w rejestrze.

3. Przepisy co do sposobu pobierania opłaty, zaświadczania i prowadzenia rejestru opłat skarbowych, wyda w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

4. Płatnicy oraz urząd stanu cywilnego obowiązani są uzależnić dokonanie swej czynności od uprzedniego uiszczenia opłaty skarbowej.

5. Pobraną opłatę w gotówce płatnicy obowiązani są wpłacać w terminach, określonych w art. 18 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o podatku od nabycia praw majątkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 106).

Powstanie obowiązku uiszczenia opłaty.

Art. 5. 1. Obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej powstaje:

1) w stosunku do podań i pism stwierdzających czynności urzędowe — z chwilą wniesienia podania, podpisania protokółu lub pisma, stwierdzającego czynność urzędową, albo wydania dokumentu;

2) w stosunku do pism stwierdzających czynności prywatno-prawne — z chwilą sporządzenia pisma.

2. Pismo stwierdzające czynność prywatnoprawną uważa się za sporządzone, jeżeli:

1) zostało podpisane przez obie strony lub choćby przez jedną, a wręczone drugiej stronie lub osobie trzeciej, bądź przedstawione sądowi celem dokonania wpisu w księdze wieczystej, bądź sporządzone sądownie lub notarialnie, bądź notarialnie uwierzytelnione;

2) protokół stwierdzający czynność prawną został podpisany choćby przez jednego podatnika;

3) pismo zawierające przyjęcie oświadczenia zostało doręczone podatnikowi składającemu oświadczenie;

4) pismo stwierdzające czynność prawną, sporządzone wobec świadków, podpisali tylko świadkowie lub jeden z nich.

3. Opłatę skarbową od wekslu należy uiścić przed umieszczeniem pierwszego podpisu; o ile chodzi o weksel trasowany płatny na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz — przed

przyjęciem wekslu lub umieszczeniem pierwszego indosu, a od wekslu wystawionego za granicą także przed przyjęciem zapłaty, wręczeniem innej osobie lub przed wytoczeniem skargi o pretensje z wekslu; przepis ten stosuje się również do przekazów i czeków. Najniższa opłata skarbowa od wekslu in blanco wynosi 40 zł. Dopłata do wekslu in blanco, jeżeli opłata 40 zł nie jest wystarczająca, nastąpić powinna przed wpisaniem sumy wekslowej.

4. Jeżeli czynność prawna stwierdzona pismem, od którego uiszczono opłatę, była od początku nieważną lub na skutek zdarzenia późniejszego ma być uważana za nieważną od początku, jak również gdy stało się pewnym, że nie ziści się warunek zawieszający, od którego uzależniono czynność prawną — uważa się opłatę skarbową za nienależnie pobraną.

Sposób uiszczenia.

Art. 6. 1. Opłatę skarbową uiszcza się:

1) od dokumentów wydawanych przez urząd stanu cywilnego, od pełnomocnictw, od podań i świadectw — wyłącznie przez użycie znaczków skarbowych z wyjątkiem przypadków przewidzianych w pkt 3;

2) od wekslu — przez napisanie go na urzędowym blankiecie wekslowym; jeżeli nie użyto urzędowego blankietu lub gdy chodzi o uzupełnienie urzędowego blankietu niedostatecznej wartości — opłatę skarbową należy uiścić z nastaniem okoliczności przewidzianych w art. 5 ust. 3 znaczkami lub gotówką na podstawie wymiaru, dokonanego przez właściwą władzę podatkową;

3) w przypadku obliczania i pobierania opłaty przez osoby wymienione w art. 4 ust. 1 — wyłącznie gotówką;

4) w innych przypadkach — przez użycie znaczków lub gotówką w terminie dwóch tygodni od dnia powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, a jeżeli chodzi o pisma sporządzone za granicą — w terminie dwóch tygodni od dnia wprowadzenia ich do Polski lub otrzymania w Polsce przez osoby, na których ciąży obowiązek uiszczenia opłaty.

2. W razie uiszczenia gotówką podatnik powinien albo uiścić do kasy urzędu skarbowego sumę, którą sam obliczył, i dołączyć pokwitowanie do pisma, podlegającego opłacie, albo przedstawić pismo władzy podatkowej, a ta określi sumę opłaty i wyda polecenie przyjęcia jej przez kasę tej władzy.

3. Władza podatkowa może poszczególnym osobom zezwolić na uiszczanie opłat skarbowych gotówką; rozporządzenie Ministra Skarbu określi, czy i w jakiej formie ma być w tym celu prowadzony rejestr opłat skarbowych, w jakich terminach ma następować wpisanie opłat do rejestru i wnoszenie ich do kasy urzędu skarbowego, oraz ustali formę zaświadczeń na pismach, od których opłata skarbowa została uiszczona w sposób przewidziany w niniejszym ustępie.

Art. 7. W przypadku uiszczenia opłaty znaczkami skarbowymi skasowania znaczków dokonuje:

1) na dokumentach wydawanych przez urząd stanu cywilnego — urzędnik stanu cywilnego przez wyciśnięcie pieczęci urzędowej, na podaniach zaś i świadectwach — urząd państwowy w sposób, który określi rozporządzenie Ministra Skarbu (kasowanie urzędowe); w razie nieuiszczenia opłaty skarbowej, urząd państwowy oraz urząd stanu cywilnego zastosuje przepis art. 165 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174);

2) na pełnomocnictwie i innym piśmie — poza przypadkami określonymi w art. 6 ust. 1 pkt 3 — podatnik bądź sam przez przepisanie znaczków początkowymi lub końcowymi wyrazami pisma lub stwierdzającymi zawarcie umowy podpisami stron, a na pełnomocnictwie także przez przepisanie znaczków datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą mocodawcy lub pełnomocnika (kasowanie prywatne), bądź przedstawia pismo władzy podatkowej celem urzędowego skasowania znaczków.

Art. 8. Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia rodzaje znaczków skarbowych i urzędowych blankietów wekslowych, sposób ich wyrobu, sprzedaży oraz wysokość wynagrodzenia za sprzedaż, warunki wymiany, sposób urzędowego kasowania oraz najwyższą kwotę opłaty skarbowej, która może być wpłacona przez użycie znaczków skarbowych; może też zezwolić notariuszom, bankom państwowym i innym instytucjom i urzędom państwowym na kasowanie znaczków skarbowych na wekslach.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 9. Opłaty administracyjne, pobierane w myśl art. 10 pkt 1 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129) przez władze związków samorządu terytorialnego za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych w wykonywaniu poruczonego zakresu działania, powinny być pobierane w wysokości określonej w niniejszym dekrecie. Przepisy lokalne, sprzeczne z niniejszym przepisem, uchyla się.

Art. 10. W dekrecie z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173) wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 art. 2 wyrazy „opłat stemplowych" zastępuje się wyrazami „opłaty skarbowej";

2) ust. 7 art. 12 — skreśla się.

Art. 11. W art. 11 pkt 7 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 99):

1) wyrazy „podatek od spadków i darowizn" zastępuje się wyrazami „podatek od nabycia praw majątkowych w części dotyczącej nieodpłatnego nabycia";

2) po wyrazach „kosztami egzekucyjnymi" dodaje się wyrazy „z wyjątkiem opłaty skarbowej".

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 13. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem pierwszym drugiego miesiąca po ogłoszeniu.

2. Jednocześnie tracą moc wszelkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych, a w szczególności:

1) art. 82—87, 92—95, 111—113, 117, 122—130, 140—151, 154—160, 161 ust. 1—4 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) wraz z późniejszymi zmianami;

2) przepisy szczególne w częściach dotyczących zwolnień podmiotowych i przedmiotowych od opłat stemplowych z wyjątkiem zwolnień, wynikających z umów międzypaństwowych.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Spraw Zagranicznych:
Zygmunt Modzelewski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Bolesław Podedworny

Minister Leśnictwa:
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Przemysłu:
Eugeniusz Szyr

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

w/z Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Ludwik Grosfeld

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

w/z Minister Komunikacji:
Wincenty Jastrzębski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowicz

w/z Minister Zdrowia:
Tadeusz Michejda

Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

Minister Informacji i Propagandy:
Feliks Widy-Wirski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Załącznik do art. 1 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o opłacie skarbowej (poz. 107).

TABELA OPŁAT SKARBOWYCH

Część I.

Pozycja	Przedmiot opłaty	Stawka opłaty zł	%
1.	**Podania i załączniki wnoszone do władz i urzędów państwowych.**		
	a. Podania w każdym przypadku bez względu na ilość arkuszy	50	—
	b. „ w sprawie danin publicznych	30	—
	c. „ o zezwolenie na założenie i prowadzenie przedsiębiorstwa	500	—
	d. „ na urządzenie lub zmianę instalacji w zakładzie przedsiębiorstwa, jeżeli załatwienie podania wymaga w myśl obowiązujących przepisów oględzin na miejscu	1000	—
	e. „ o nadanie uprawnień górniczych	200	—
	f. Załącznik do podania bez względu na to, czy jest nim oryginał, czy od niego uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę	5	—
2.	**Świadectwa (wypisy, wyciągi, zezwolenia).**		
	a. Pokwitowanie z przyjęcia podania	5	—
	b. Świadectwa wydawane przez urzędy państwowe w każdym przypadku	50	—
	c. Wtóropisy (duplikaty) dokumentów publicznych, sporządzone przez urzędy państwowe, odpisy i wyciągi sporządzone i poświadczone co do zgodności z oryginałem przez te urzędy, sądy lub przez notariuszów oraz wypisy aktów notarialnych — do każdej pełnej lub zaczętej stronicy . .	20	—
	d. Wypisy (wyciągi i odpisy zupełne, wyciągi i odpisy skrócone), wydawane z akt stanu cywilnego — od każdego zaświadczonego faktu urodzin, zawarcia małżeństwa lub zejścia	10	—
	e. Poświadczenia przez władze i urzędy państwowe oraz przez sądy i notariuszów zgodności z pierwopisem, wtóropisów, odpisów i wyciągów, sporządzonych nieurzędownie (przez same strony) od każdej pełnej lub zaczętej stronicy .	10	—
	f. Nadanie obywatelstwa polskiego	1000	—
	g. Zezwolenie na zmianę nazwiska i imienia lub nazwiska albo imion: 1) w przypadkach określonych w		

Pozycja	Przedmiot opłaty	Stawka opłaty zł	Stawka opłaty %
	art. 3 ust. 2—5 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o zmianie i ustaleniu imion i nazwisk (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 310)	500	—
	2) w innych przypadkach . . .	5000	—
h.	Zezwolenie na nabycie nieruchomości przez cudzoziemca od minimalnej sumy nabycia (art. 3 ustawy z dnia 24 marca 1929 r. Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 24, poz. 202)	—	1 nie więcej jednak niż 10.000 zł
i.	Zatwierdzenie statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej albo zmian w statucie, jak również zezwolenie spółce zagranicznej na działalność w Polsce lub na powiększenie kapitału . . .	5000	—
j.	Zezwolenie na stałe prowadzenie przedsiębiorstwa wymagającego koncesji:		
	1. apteki, składu aptecznego lub hurtowni aptecznej	25000	—
	2. instytucji bankowych, kredytowych lub ubezpieczeniowych albo ich oddziałów	15000	—
	3. nowych przedsiębiorstw w gałęziach przemysłu i komunikacji objętych przepisem art. 3 ust. 1 lit. A i C ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17)	50000	—
	4. przedsiębiorstw handlu zbożem lub produktami przemiału (zezwolenie „A" — § 2 lit. a) rozporządzenia Ministra Aprowizacji i Handlu z dnia 11 listopada 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 68, poz. 375)	30000	—
	5. przedsiębiorstw handlu zbożem lub produktami przemiału (zezwolenie „B" — § 2 lit. b) powyższego rozporządzenia. . .	15000	—
	6. młyna handlowego (zezwolenie „C"—§ 9 ust. 1 lit. c) powołanego powyżej rozporządzenia)	10000	—
	7. przedsiębiorstw określonych w dekrecie z dnia 19 września 1946 r. o obrocie skórami (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 281) . .	20000	—
	8. przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (dekret z dnia 30 listopada 1945 r. o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 322):		
	a) w miastach liczących ponad 75.000 mieszkańców:		
	1) zatrudniających 3 osoby łącznie z właścicielem i członkami rodziny	15000	—
	2) zatrudniających więcej osób .	50000	—
	b) w innych miejscowościach:		
	1) zatrudniających 3 osoby łącznie z właścicielem i członkami rodziny	2500	—
	2) zatrudniających więcej osób .	5000	—
	9. innych przedsiębiorstw . . .	1500	—
k.	Potwierdzenie zgłoszenia na prowadzenie przedsiębiorstwa nie wymagającego koncesji	1000	—
l.	Zezwolenie na przedłużenie godzin wstępu do lokalu publicznego (restauracji itp.):		
	1) od godz. 22 do 24 na okres 3 miesięcy	3000	—
	2) po godzinie 24 na okres 3 miesięcy	5000	—
m.	Akt nadania górniczego . . .	5000	—
n.	Karta łowiecka wydana na czas dłuższy niż 14 dni	100	—
o.	Zezwolenie na urządzenie wystawy i targów gospodarczych . .	100	—
3.	**Weksel, czek, zlecenie wypłaty (asygnacja):**		
	a. przy sumie nie przekraczającej 500 zł	5	—
	b. przy sumie przekraczającej 500 zł dodatkowo . . . . za każde choćby rozpoczęte 500 zł	2	—
4.	**Przekaz,** tj. pismo, w którym wystawca zleca komuś, aby odbiorcy pisma wypłacił sumę pieniężną:		
	a. jeżeli jest przenośny za pomocą indosu, płatny okazicielowi lub został pisemnie przyjęty przez osobę, której przekaz wykonać zlecono, a osoba ta nie wykonuje czynności bankowych:		
	1) przy sumie nie przekraczającej 500 zł	5	—
	2) przy sumie przekraczającej 500 zł. dodatkowo . . . . za każde choćby rozpoczęte 500 zł	2	—
	b. w innych przypadkach, o ile kwota przekazana przekracza 2.000 zł .	25	—
5.	Protesty weksli, czeków i innych dokumentów sporządzone przez notariusza:		
	a. przy sumie zaprotestowanej nie przekraczającej 500 zł	10	—
	b. przy sumie zaprotestowanej nie przekraczającej 1.000 zł . . .	15	—
	c. przy sumie zaprotestowanej nie przekraczającej 5.000 zł . . .	30	—
	d. przy sumie zaprotestowanej nie przekraczającej 10.000 zł . . .	100	—
	Przy sumie przekraczającej 10.000 zł dolicza się do opłaty należnej za pierwsze 10.000 zł za każdy choćby rozpoczęty dalszy tysiąc złotych po	15	—
6.	**Pełnomocnictwo:**		
	a. upoważniające wyłącznie do zastępstwa przed sądem lub innym urzędem publicznym lub do odebrania sumy pieniężnej przekraczającej 2.000 zł	25	—
	b. inne pełnomocnictwo . . .	50	—
7	**Poręka:**		
	a. zasadniczo bez względu na ilość poręczycieli	50	—
	b. udzielana za zobowiązanie nie podlegające podatkowi od nabycia praw majątkowych lub zwolnione ustawowo od tego podatku . .	10	—

Pozycja	Przedmiot opłaty	Stawka opłaty zł	%
8.	**Hipoteka:**		
	a. na zabezpieczenie wierzytelności istniejących, nie podlegających podatkowi od nabycia praw majątkowych	—	0,5
	b. na zabezpieczenie wierzytelności przyszłych	—	0,1
	c. wszelkiego innego rodzaju . .	200	—
9.	**Przechowanie:** przyjęcie na przechowanie rzeczy ruchomych przez osobę trudniącą się zawodowo przechowywaniem rzeczy cudzych — bez względu na wartość rzeczy	200	—
10.	**Przewóz.**		
	a. list przewozowy lub inny tego rodzaju dokument, sporządzony przez wysyłającego, a wręczony przewoźnikowi (przedsiębiorcy przewozowemu) podlega opłacie:		
	1) przy przesyłkach kolejowych, należących do kategorii przesyłek drobnych oraz przy przesyłkach niekolejowych od każdego arkusza po	10	—
	2) przy przesyłkach kolejowych nie należących do przesyłek drobnych od każdego arkusza po	50	—
	b. bilet lub inny dokument, uprawniający do jazdy statkiem morskim lub powietrznym, wystawiony przez przedsiębiorcę okrętowego lub żeglugi powietrznej, mającego w Polsce siedzibę lub działającego przez swe przedstawicielstwo (pełnomocnika lub komisanta), a wręczony bądź w Polsce, bądź za granicą osobie w Polsce zamieszkałej, od sumy wynagrodzenia za przewóz statkiem i za inne jeszcze ewentualne świadczenia, do których przedsiębiorca się zobowiązał (żywienie itp.) . . .	—	1
11.	Umowy majątkowe małżeńskie . .	5000	—

Część II

Przepisy dodatkowe.

Do poz. 1.

1. Podanie wniesione przez jedną osobę, choćby dotyczyło dwu lub więcej spraw (przedmiotów), podlega jednokrotnej opłacie według stawki najwyższej; jeżeli z tych spraw władza uczyni przedmiotem załatwienia jedną, opłata należy się według stawki przypadającej od tej sprawy.

2. Podanie ponowne, przy którym jedynie zostają złożone załączniki, potrzebne do załatwienia pierwszego podania, nie podlega opłacie, od załączników opłaca się jednak po 5 zł od sztuki.

3. Podania w sprawach, wymienionych w art. 38 ust. 2 i w art. 41 prawa o aktach stanu cywilnego oraz w §§ 113 i 114 rozporządzenia Ministrów: Administracji Publicznej i Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1945 r. w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 304), wnoszone do władz nadzorczych nad urzędami stanu cywilnego — podlegają opłacie według poz. 1 lit. a).

4. Protokół zastępujący podanie podlega opłacie takiej samej jak podanie. Każdy zaś dalszy egzemplarz lub odpis podania, złożony wraz z podaniem, podlega opłacie jak załącznik.

Nie podlegają opłacie:

5. Podania, zawierające wnioski w sprawach publicznych albo wiadomości udzielone w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu lub na żądanie władzy, wnioski o wydanie świadectw, których posiadanie jest przez obowiązujące przepisy nakazane ze względów publicznych, w sprawach wyborów do sejmu, do ciał reprezentacyjnych samorządu terytorialnego, samorządu gospodarczego oraz komisji podatkowych, podania o wydanie świadectw upoważniających do przekroczenia granicy, przewidzianych w umowach międzypaństwowych o ułatwieniach w małym ruchu granicznym;

6. podania dotyczące nauki, szkolnictwa i oświaty pozaszkolnej, zdrowia, ubezpieczeń społecznych, opieki społecznej, odznaczeń za zasługi publiczne, służby wojskowej i świadczeń wojennych, stosunku służbowego osób, które pozostają lub pozostawały w służbie państwowej, związku samorządu terytorialnego i innych związków przymusowych, wnoszone tak przez te osoby, jak i członków ich rodzin;

7. podania wnoszone przez osoby, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany władzy, mającej załatwiać podania, jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego;

8. podania w sprawach ustawowo przewidzianych zwolnień w zakresie danin publicznych oraz zwrotu nienależnie pobranej daniny publicznej;

9. podania o zapomogi lub ulgi dla osób dotkniętych klęską żywiołową, o pomoc państwową dla osadników, repatriantów, reemigrantów, zdemobilizowanych żołnierzy, w sprawach pomocy państwowej na odbudowę oraz rozbudowę budynków zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych, na cele melioracji rolnej, o nadanie ziemi w wykonaniu reformy rolnej oraz osadnictwa, dotyczące uregulowania struktury gospodarstw rolnych (scalenia gruntów, podziału spólnot, likwidacji lub ścisłego określenia serwitutów, zamiany gruntów), o nadanie ziemi żołnierzom Wojska Polskiego, inwalidom wojennym, repatriantom.

Do poz. 2 lit. b.

10. Takiej samej opłacie podlegają świadectwa (zezwolenia, upoważnienia itp.) wydawane przez władze nadzorcze nad urzędami stanu cy-

wilnego, a nie wymienione w § 113 rozporządzenia Ministrów: Administracji Publicznej i Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1945 r. w sprawie wykonania prawa o aktach stanu cywilnego oraz przepisów wprowadzających to prawo (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 204) i nie leżące w interesie publicznym.

Do poz. 2 lit. f — g.

11. Władze nadające obywatelstwo lub zezwalające na zmianę imion i nazwisk mogą zwolnić petenta od opłaty skarbowej całkowicie lub częściowo ze względu na jego stan majątkowy lub ze względów natury publicznej.

Do poz. 2 lit. h.

12. Dla ustalenia stawki procentowej i obliczenia opłaty zaokrągla się podstawę opodatkowania do pełnych dziesiątek złotych w dół, opłatę zaś do pełnych złotych w dół.

Do poz. 1 i 2.

13. Wolne są od opłaty (zwolnienia podmiotowe):

a) Skarb Państwa, związki samorządu terytorialnego — z wyłączeniem przedsiębiorstw państwowych i samorządowych, niezależnie od tego, czy posiadają odrębną osobowość prawną, oraz osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem obracany jest w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, wyznaniowe, opieki społecznej i dobroczynne;

b) państwa obce z zastrzeżeniem wzajemności.

14. Nie podlegają opłacie następujące podania i świadectwa:

a) podania wnoszone do urzędów państwowych, sądów powszechnych, szczególnych, administracyjnych oraz wydawane przez te władze świadectwa, o ile z mocy odrębnych przepisów prawnych podlegają opłatom na rzecz Skarbu Państwa (opłaty specjalne) lub są na mocy tych przepisów od tych opłat zwolnione;

b) podania wnoszone do organów władz samorządu terytorialnego lub wydawane przez te organa świadectwa, nawet w przypadkach poruczonego zakresu działania, o ile z mocy odrębnych przepisów prawnych podlegają opłatom samorządowym lub w myśl tych przepisów są od tych opłat zwolnione — z wyjątkiem sporządzonych przez urzędy stanu cywilnego wyciągów aktów stanu cywilnego;

c) podania i świadectwa wydawane w toku postępowania sądowo-karnego, karno-administracyjnego, karno-skarbowego lub dyscyplinarnego;

d) świadectwa szkolne, dowody tożsamości (osobiste), karty łowieckie wydawane funkcjonariuszom zarządów lasów państwowych lub straży łowieckiej prywatnej, zatwierdzonej i zaprzysiężonej przez władzę państwową;

e) świadectwa, wydawane na skutek podań, wymienionych w przepisach dodatkowych do poz. 1 pod Nr 5—9.

Do poz. 3.

15. Przepis ten dotyczy również pisma, zawierającego prócz nazwy „weksel" choćby podpis wystawcy lub akceptanta albo indos.

16. Takiej samej opłacie podlega każdy wtóropis wekslu, każdy odpis wekslu zaopatrzony bądź w indos, bądź w porękę wekslową.

17. Czek podlega opłacie skarbowej, jeżeli w czeku na rzecz określonej osoby lub na jej zlecenie wystawca czeku jest zarazem trasatem.

18. Zlecenie wypłaty (asygnacja) podlega opłacie w tych przypadkach, jeżeli wypłata ma być wykonana przez samego wystawcę lub inny oddział przedsiębiorstwa wystawcy, a odbiorca otrzymał zlecenie niedatowane, albo data zlecenia jest późniejsza, niż dzień doręczenia odbiorcy lub jeżeli zlecenie ma być wykonane nie za okazaniem, lecz w oznaczonym terminie.

Do poz. 4.

19. Wolny jest od opłaty przekaz wymieniony pod a) i b), gdy przekazującym jest Narodowy Bank Polski, nadto przekaz wymieniony pod b), gdy przekazującym jest osoba, wymieniona w przepisach dodatkowych do poz. 1 i 2 pod Nr 13 lit. a), oraz jeżeli suma przekazana nie przewyższa 2.000 zł.

Do poz. 5.

20. Opłatę oblicza się od każdego zaprotestowanego dokumentu, choćby protest dwóch lub więcej dokumentów objęty został jednym aktem.

21. Jeżeli osoba, przeciwko której protest ma być skierowany, uczyni zadość wezwaniu przed sporządzeniem protestu, to od protokółu, który stwierdzi ten stan rzeczy, należy pobrać połowę opłaty skarbowej, jaka by przypadała za sporządzenie protestu.

Do poz. 6.

22. Narówni z pełnomocnictwem traktuje się protokół zastępujący pełnomocnictwo.

23. Pełnomocnictwo udzielane w jednym piśmie, dotyczącym jednej sprawy przez dwie lub więcej osób, bądź dwu lub więcej pełnomocnikom uważa się za jedno pełnomocnictwo.

24. Każdy egzemplarz pełnomocnictwa oraz każdy odpis pełnomocnictwa, zaświadczony bądź urzędownie, bądź przez pracodawcę lub pełnomocnika, podlega opłacie jak oryginał.

25. Wolne są od opłaty pełnomocnictwa:

a) do działań w sprawach ubezpieczeń społecznych oraz w postępowaniu sądowo-karnym, karno-administracyjnym, karnym skarbowym lub dyscyplinarnym;

b) udzielone dalszemu pełnomocnikowi (substytucja);

c) wystawione przez osoby wymienione w przepisach dodatkowych do poz. 1 i 2 pod Nr 13 lit. a);

d) upoważniające do zastępstwa przed komisjami polubownymi i rozjemczymi dla załatwienia zatargów zbiorowych i indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami, tudzież przed sądami w sprawach o uzyskanie klauzuli wykonalności do orzeczeń komisyj lub do układów pojednawczych przed nimi zawieranych, jak również w postępowaniu egzekucyjnym, prowadzonym na zasadzie takich orzeczeń lub układów pojednawczych;

e) udzielone pracowniczemu związkowi zawodowemu lub jego funkcjonariuszom (dekret z dnia 8 lutego 1919 r. Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 209) albo przez ten związek, a upoważniające do zastępowania członków związku;

f) odpisy pełnomocnictw składane sądowi a przeznaczone dla uczestniczących w sprawie osób;

g) upoważniające do podjęcia sumy nie przekraczającej 2.000 zł lub do odbioru sum wypłaconych z tytułu stosunku pracy albo wkładki w P. K. O. bez względu na kwotę oraz pełnomocnictwa pocztowe i pełnomocnictwa w obrocie żyrowym i czekowym między instytucjami kredytowymi (wzory podpisów).

Do poz. 7.

26. Wolna jest od opłaty poręka wekslowa i poręka na czeku.

Do poz. 8. lit. a i b.

27. Przepis dodatkowy do poz. 2 lit. h Nr 12 stosuje się odpowiednio.

Do poz. 9.

28. Wolne są od opłaty pisma, stwierdzające przyjęcie na przechowanie rzeczy ruchomych, wydawane przez Narodowy Bank Polski oraz kolejowe przechowalnie bagażowe.

Do poz. 10 lit. a.

29. W razie niewystawienia dokumentu przez wysyłającego takiej samej opłacie podlega pismo, którym przewoźnik stwierdza, że otrzymał rzecz do przewozu (dowód ładunkowy, recepis, kwit bagażowy itp.).

30. List przewozowy kolejowy, za którym nadano dwa lub więcej przedmiotów, podlega opłacie jednokrotnej.

31. Wolne są od opłaty dokumenty przewozowe, o ile chodzi o przesyłki pocztowe lub abonamentowe przesyłki mleka.

Do poz. 10 lit. b.

32. Nie podlegają opłacie bilety, uprawniające do jazdy statkami żeglugi przybrzeżnej i powietrznej krajowej.

33. Przepis dodatkowy do poz. 2 lit. h Nr 12 stosuje się odpowiednio.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 107 z dnia 22 marca 1947 r.).

30

DEKRET

z dnia 27 marca 1947 r.

o ulgowym nadawaniu uprawnień budowlanych w wyjątkowych przypadkach.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 71) i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Minister Odbudowy może w przypadkach wyjątkowych nadawać uprawnienia wymienione w art. 361—364 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216) osobom, które nie posiadają kwalifikacji, wymaganych w przepisach tych artykułów, a które wykażą się praktyką i umiejętnością oraz złożą egzamin, określony w art. 361 ust. (1) pkt c tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc obowiązującą po upływie dwóch lat od tej daty.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 132 z dnia 31 marca 1947 r.).

31

DEKRET

z dnia 11 kwietnia 1947 r.

w sprawie zmiany dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) wprowadza się zmiany następujące:

1. art. 5 ulega zmianom następującym:

a) w ust. (1) wyrazy: „instytucyj i zrzeszeń wymienionych w art. 7, dokonywujących napraw na rachunek i w zastępstwie właściciela" zastępuje się wyrazami: „osób prawnych i fizycznych, dokonywujących napraw na podstawie art. 7";

b) w ust. (2) po wyrazach: „Pożyczki" dodaje się ujęte w nawias wyrazy: „(kapitał, odsetki i koszty)";

c) ust. (4) otrzymuje brzmienie:

„Do ujawnienia hipotek (ust. 2) w księdze wieczystej uprawnione są narówni z właścicielem osoby, które zaciągnęły pożyczkę oraz urzędy państwowe i państwowe instytucje kredytowe, które przyznały pożyczkę. Wpis hipoteki następuje na podstawie dokumentu, wystawionego przez urząd państwowy bądź przez państwową instytucję kredytową, stwierdzającego przyznanie pożyczki. W przypadkach przewidzianych w art. LVII i LVIII przepisów wprowadzających prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 57, poz. 321) ujawnienie następuje przez złożenie wniosku i dokumentu w sądzie do zbioru dokumentów i ma wszelkie skutki wpisu w księdze wieczystej";

2. art. 6 ulega zmianom następującym:

a) w ust. (1), w zdaniu drugim, po wyrazach: „z funduszów państwowych" dodaje się wyrazy: „lub z funduszów państwowych instytucyj kredytowych";

b) ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Jeżeli dla danego miasta ustalone zostaną przepisy o najmniejszej ilości mieszkańców na lokal bądź izbę, wówczas zwolnienie od ograniczeń wprowadzonych tymi przepisami dotyczy w lokalach objętych ust. (1) najwyżej 90 m² powierzchni użytkowej, nie więcej jednak niż 4 izb. Wskazanie izb ulegających wyłączeniu należy do właściciela. Izba, która by w myśl powyższych zasad była częściowo wyłączona spod wspomnianych ograniczeń — podlega w całości tym ograniczeniom";

c) po ust. (2) dodaje się nowy ustęp, jako trzeci, w brzmieniu:

„(3) Minister Odbudowy może w drodze rozporządzeń wydanych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej lub Ministrem Ziem Odzyskanych podwyższyć na poszczególnych obszarach państwa określoną ust. (2) granicę powierzchni użytkowej";

d) dotychczasowy ust. (3) staje się ust. (4);

3. art. 7 ulega zmianom następującym:

a) ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Budynki uszkodzone, a nie naprawione przez właściciela mogą być naprawione przez:

1) Państwo;

2) związki samorządu terytorialnego;

3) państwowe instytucje i przedsiębiorstwa;

4) instytucje społeczne lub spółdzielnie mieszkaniowe, upoważnione do tego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej;

5) zrzeszenia najemców, zorganizowane na podstawie przepisów, jakie wydadzą Ministrowie: Odbudowy, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych i upoważnione do dokonania naprawy danego budynku przez wojewódzką władzę administracji ogólnej";

b) po ust. (1) wstawia się nowy ustęp w brzmieniu:

„(2) Budynki nie naprawione przez właściciela, jeżeli o przydział ich do naprawy nie zabiegają osoby prawne, wymienione w ust. (1), budynki przydzielone do naprawy tym osobom, a przez nie nie naprawione, mogą być zarządzeniem wojewódzkiej władzy administracji ogólnej przekazane do naprawy osobom prawnym nie wymienionym w ust. (1), jak również osobom fizycznym";

c) dotychczasowy ustęp (2) otrzymuje następujące brzmienie, jako ustęp trzeci:

„(3) Budynek uznany będzie za nie naprawiony, jeżeli właściciel bądź osoba, której w myśl ustępów poprzedzających przekazano budynek do naprawy, nie przystępuje do niej w terminie wyznaczonym przez władzę budowlaną albo prowadzi naprawę w sposób uznany przez władzę budowlaną za opieszały, lub nie wykonuje żądania władzy budowlanej co do zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy budynku. O uznaniu budynku za nie naprawiony orzeka władza budowlana";

4. po art. 7 dodaje się nowy art. 7-a w brzmieniu:

„Art. 7-a. (1) Zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy budynku można żądać wyłącznie, jeżeli naprawy podejmuje się właściciel, bądź osoby prawne i fizyczne, wymienione w art. 7 ust. (1) pkt 4 i 5 i w ust. (2), a zachodzi uzasadniona obawa, że naprawa nie będzie zakończona w wyznaczonym terminie.

(2) Warunki i sposób tego zabezpieczenia określi rozporządzenie Ministra Odbudowy, wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu";

5. art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. (1) Osoba należąca do kategoryj, wymienionych w art. 7 ust. (1) pkt 1, 2 i 3, uzyskuje z tytułu naprawy po jej ukończeniu prawo użytkowania nieruchomości, której część składową stanowi naprawiony budynek, na taką część okresu amortyzacji budynku, która odpowiada procentowi jego uszkodzenia. Ograniczeń przewidzianych w art. 130 prawa rzeczowego co do zachowania dotychczasowego przeznaczenia oraz przepisów art. 133, 152 i 153 tegoż prawa nie stosuje się.

(2) Okresy amortyzacji dla poszczególnych rodzajów budynków ustala Minister Odbudowy w drodze zarządzeń, ogłaszanych w Monitorze Polskim. Procent uszkodzenia budynku powinien być ustalony przez władzę budowlaną przed przystąpieniem do naprawy.

(3) O uzyskaniu prawa użytkowania i o terminie jego trwania orzeka władza budowlana z wyłączeniem zwykłej drogi sądowej. Prawo to korzysta z rzeczowego zabezpieczenia i pierwszeństwa przed hipotekami niezależnie od ujawnienia go w księdze wieczystej i bez względu na datę ujawnienia. Będzie ono utrzymane w mocy w przypadkach zmiany osoby właściciela, chociażby ujawnienie jeszcze nie nastąpiło.

(4) Ujawnienie przewidziane w ustępie poprzedzającym może nastąpić na wniosek osoby interesowanej na podstawie urzędowego odpisu orzeczenia władzy budowlanej, przewidzianego w ustępie poprzedzającym. Przepis art. 5 ust. (4) zdanie ostatnie stosuje się odpowiednio.

(5) Z chwilą wygaśnięcia użytkowania nieruchomość winna być zwrócona właścicielowi wolna od obciążeń z tytułu dokonanej naprawy.

(6) Wygaśnięcie prawa użytkowania może za zgodą właściwej władzy nastąpić przed upływem terminu określonego w orzeczeniu przewidzianym w ust. (3), jeżeli właściciel uiści oznaczoną przez tę władzę kwotę. Kwota ta równać się winna przyrostowi wartości budynku osiągniętego na skutek dokonanej naprawy, a zmniejszonemu w takim stosunku, w jakim pozostaje okres, który upłynął do chwili uiszczenia, do pełnego okresu użytkowania.

(7) Władzą właściwą w rozumieniu ustępu poprzedzającego jest ta władza naczelna, której podlega urząd wykonywujący prawo użytkowania albo która sprawuje nadzór nad instytucją lub przedsiębiorstwem, którym prawo to zostało przyznane. Jeśli prawo użytkowania służy związkowi samorządu terytorialnego, władzą tą jest właściwa rada narodowa, której uchwała winna być zatwierdzona przez bezpośrednio wyższą radę narodową. Uchwały wojewódzkich rad narodowych w tym przedmiocie są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu. W przypadku dokonania naprawy z kredytów, objętych działem Ministra Odbudowy, wymagana jest ponadto zgoda Ministerstwa Odbudowy.

(8) Zasady ustalania kwot, od których uiszczenia uzależnia się wygaśnięcie użytkowania, określi Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu w zarządzeniach ogłoszonych w Monitorze Polskim.

(9) Wykonanie postanowienia o przywrócenie posiadania oraz orzeczenia o wydanie nieruchomości w rozumieniu dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 13, poz. 87, Nr 72, poz. 395 i z r. 1947 Nr 19, poz. 77) nie może nastąpić przed wygaśnięciem prawa użytkowania, a jeśli nie było ono ustanowione, przed stwierdzeniem przez właściwą władzę budowlaną, że nieruchomość (budynek) nie została przekazana do naprawy na podstawie art. 7";

6. art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. Przepisy art. 8 ust. (1) — (9) stosuje się odpowiednio w przypadkach, w których naprawa budynków została przekazana osobom prawnym lub fizycznym, wymienionym w art. 7 ust. (1) pkt 4 i 5 oraz ust. (2) z następującymi zmianami:

1) okres użytkowania budynku nie może trwać dłużej niż 20 lat;

2) przedterminowe wygaśnięcie prawa użytkowania uzależnione jest wyłącznie od zgody osoby, której prawo to służy, oraz od uiszczenia kwoty, ustalonej według zasad, o których mowa w art. 8 ust. (6) i (8); po upływie dziesięciu lat od daty powstania prawa użytkowania zgoda tej osoby nie jest wymagana;

3) o wysokości kwoty, wymienionej w punkcie poprzedzającym, orzeka władza budowlana; w ciągu trzech miesięcy od daty doręczenia orzeczenia strony mogą wystąpić do sądu o ustalenie tej kwoty w trybie postępowania niespornego; ustalenie to nastąpi z zachowaniem zasad, o których mowa w art. 8 ust. (6) i (8)";

7. po art. 9 dodaje się nowy artykuł 9-a w brzmieniu:

„Art. 9-a. Do czasu całkowitej spłaty pożyczki, udzielonej przez Skarb Państwa lub

państwową instytucję kredytową na naprawę budynków przez osoby wymienione w art. 7 ust. (1) pkt 4 i 5 i w ust. (2), czynsze należne z tytułu najmu lub dzierżawy naprawionego budynku albo jego części nie podlegają zajęciu przez osoby trzecie, a Skarbowi Państwa i państwowym instytucjom kredytowym służy na nich ustawowe prawo zastawu i ustawowe pierwszeństwo zaspokojenia dla należności z tytułu pożyczki (kapitału, odsetek i kosztów)";

8. art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Budynki naprawione lub których naprawa została rozpoczęta przed dniem 21 listopada 1945 r. przez osoby wymienione w art. 7 ust. (1) pkt 1, 2 i 3 przechodzą w użytkowanie tych osób. Przepisy art. 8 stosuje się odpowiednio. Jako datę powstania prawa użytkowania przyjmuje się datę ukończenia naprawy, a w razie wątpliwości dzień 21 listopada 1945 roku";

9. w art. 12 wyrazy: „oraz Sprawiedliwości" zastępuje się wyrazami: „Sprawiedliwości oraz Ziem Odzyskanych".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Odbudowy do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszym dekretem i innymi przepisami prawnymi, wydanymi przed dniem ogłoszenia tekstu jednolitego, i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 3. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się również do budynków naprawionych przed wejściem w życie dekretu z tym, że w przypadku naprawy budynku, dokonanej przed tą datą przez instytucje społeczne, spółdzielnie mieszkaniowe oraz przez zrzeszenia najemców stosuje się przepisy dekretu z dnia 26 października 1945 r. w pierwotnym jego brzmieniu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281).

W odniesieniu do budynków, których naprawa została rozpoczęta przed wejściem w życie dekretu niniejszego procent uszkodzenia budynku powinien być ustalony, jeżeli to dotąd nie nastąpiło, przed ustaleniem okresu amortyzacji budynku (art. 8).

Art. 4. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Kultury i Sztuki, Skarbu oraz Sprawiedliwości.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Kultury i Sztuki:
Stefan Dybowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 145 z dnia 16 kwietnia 1947 r.).

32

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 marca 1947 r.

o zabezpieczeniu przez państwowe przedsiębiorstwa budowlane zobowiązań w związku z podejmowaniem się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa.

Na podstawie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1933 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 127) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do państwowych przedsiębiorstw budowlanych, podlegających przepisom dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 42), posiadających statut nadany przez Ministra Odbudowy, a podejmujących się wykonania robót na rzecz Skarbu Państwa albo zakładów i przedsiębiorstw państwowych, stosuje się przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1937 r. o dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz instytucyj prawa publicznego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92) z następującymi zmianami:

1) przedsiębiorstwa te nie składają:

a) wadium wymaganego przy wnoszeniu ofert na roboty;

b) zabezpieczenia należytego wykonania robót;

c) zabezpieczenia zaliczek otrzymywanych przed rozpoczęciem robót;

2) przedsiębiorstwa te obowiązane są do niezwłocznego uiszczenia zleceniodawcy na jego żądanie kwoty pieniężnej, równej wadium lub zabezpieczeniu, o których mowa w pkt 1, we wszystkich przypadkach, kiedy zleceniodawca, posiadając takie wadium lub zabezpieczenie, byłby uprawniony do jego zatrzymania albo realizacji;

3) w umowach z tymi przedsiębiorstwami może być zastrzeżony warunek o ściąganiu kaucyj dodatkowych (rat kolaudacyjnych), potrącanych przy zaliczkowych wypłatach za roboty.

§ 2. Minister Odbudowy może w drodze rozporządzenia rozciągnąć przepis § 1 w całości lub części:

1) w porozumieniu z Ministrem Skarbu — na poszczególne spółdzielcze przedsiębiorstwa budowlane;

2) w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Administracji Publicznej bądź Ministrem Ziem Odzyskanych — na poszczególne samorządowe przedsiębiorstwa budowlane.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz
Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 133 z dnia 31 marca 1947 r.).

33

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 marca 1947 r.

o wprowadzeniu publicznej gospodarki lokalami w mieście Pruszkowie.

Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27) zarządza się, co następuje:

§ 1. W mieście Pruszkowie województwa warszawskiego wprowadza się w całości publiczną gospodarkę lokalami.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom: Administracji Publicznej, Sprawiedliwości i Odbudowy oraz innym ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Józef Cyrankiewicz
Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski
Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 150 z dnia 17 kwietnia 1947 r.).

34

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Odbudowy oraz Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 21 marca 1947 r.

o warunkach bezpieczeństwa przy robotach rozbiórkowych.

Na podstawie art. 376 i 381 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216 i Nr 77, poz. 514) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia oznaczają artykuły rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216 i Nr 77, poz. 514).

2. Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają paragrafy tegoż rozporządzenia.

§ 2. 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się zarówno do rozbiórek, dokonywanych na podstawie zezwolenia władzy, udzielonego stosownie do przepisów art. 332 i 334 lit. b), jak i rozbiórek dokonywanych na jej zarządzenie.

2. Przez rozbiórkę należy rozumieć: ręczne rozbieranie budowli lub ich części, rozbieranie ich za pomocą odpowiednich maszyn, obalanie za pomocą siły ludzkiej, zwierząt lub siły mechanicznej, wreszcie rozsadzanie za pomocą materiałów wybuchowych.

II. Organizacja rozbiórki i nadzór.

§ 3. 1. Właściwa władza zgodnie z art. 359 ust. 1 zarządzi wykonanie niebezpiecznych robót rozbiórkowych pod nadzorem uprawnionego technicznego kierownika. Za niebezpieczne uważane są roboty mogące zagrażać życiu i zdrowiu ludzkiemu ze względu na stan budynku, mającego być rozebranym, albo ze względu na sposób dokonywania rozbiórki.

2. Nazwisko kierownika technicznego należy podać do wiadomości właściwego obwodowego inspektora pracy co najmniej na 3 dni przed rozpoczęciem robót rozbiórkowych.

§ 4. 1. Przed przystąpieniem do robót rozbiórkowych należy przedstawić właściwej władzy program robót, opracowany zgodnie z zasadami wiedzy technicznej i sztuki budowlanej, usuwający niebezpieczeństwo przy zawaleniu się ścian lub innych konstrukcyjnych części budynku.

2. Jeżeli władza nie udzieliła odpowiedzi, do robót rozbiórkowych według przedstawionego programu można przystąpić:

1) gdy rozbiórka ma być dokonana w miejscu jej siedziby — po upływie 3 dni,

2) gdy rozbiórka ma być dokonana poza miejscem jej siedziby — po upływie 2 tygodni.

§ 5. Roboty rozbiórkowe niebezpieczne należy wykonywać przez fachowe przedsiębiorstwo, posiadające wykonawcę o odpowiednich kwalifikacjach technicznych i zatrudniające pracowników dobrze obeznanych z tego rodzaju robotami.

§ 6. Na tablicy, której wywieszenie w miejscu wykonywania niebezpiecznych robót rozbiórkowych jest wymagane stosownie do przepisu § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 września 1935 r. o nadzorze policyjno-budowlanym nad wykonywanymi robotami budowlanymi (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 438), należy obok danych, określonych w tym przepisie, umieścić nazwę firmy wykonującej roboty i jej adres.

§ 7. 1. W miejscu wykonywania robót rozbiórkowych powinny znajdować się: program robót oraz zarządzenie lub pozwolenie na rozbiórkę.

2. W miejscu wykonywania niebezpiecznych robót rozbiórkowych ponadto powinien znajdować się dziennik rozbiórki.

§ 8. 1. Dziennik rozbiórki prowadzi techniczny kierownik robót w księdze, którą wydaje władza budowlana.

2. Karty księgi powinny być kolejno ponumerowane i zeszyte sznurem, którego obydwa końce mają być przymocowane za pomocą urzędowej pieczęci lakowej do ostatniej strony księgi. Ilość kart księgi stwierdzi władza swym podpisem.

3. Po ukończeniu rozbiórki techniczny kierownik robót powinien podpisać dziennik rozbiórki i przedstawić go właściwej władzy.

§ 9. Dziennik rozbiórki powinien zawierać:

1) oznaczenie numeru dziennika,

2) oznaczenie nieruchomości,

3) oznaczenie, kiedy i przez kogo zostało udzielone pozwolenie na rozbiórkę albo wydane zarządzenie rozbiórki,

4) wymienienie technicznego kierownika z podaniem jego adresu,

5) wymienienie przedsiębiorcy i wykonawcy rozbiórki z podaniem ich adresów,

6) oznaczenie dni i godzin, w których każda z osób określonych w pkt 4 i 5 ma znajdować się w miejscu rozbiórki.

§ 10. 1. Do dziennika rozbiórki należy wpisywać w szczególności:

1) kolejność i sposób wykonywania robót rozbiórkowych,

2) protokólarne stwierdzenie, czy mury, stropy i inne konstrukcyjne części, na których mają znajdować się pracownicy w czasie rozbiórki bądź na których mają być oparte drabiny lub inne urządzenia pomocnicze, posiadają dostateczną do tego wytrzymałość,

3) opisanie środków zabezpieczających użytych przy rozbiórce,

4) datę założenia i usunięcia urządzeń pomocniczych przy rozbiórce, mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa życia i zdrowia ludzkiego,

5) szczegółowe dane, dotyczące okresowego i doraźnego badania urządzeń, określonych w pkt 4,

6) okoliczności towarzyszące rozbiórce i mogące służyć za podstawę do opracowania nowych skutecznych metod zabezpieczenia przy rozbiórce,

7) wszelkie okoliczności, mogące mieć wpływ na bezpieczeństwo życia lub zdrowia ludzkiego przy rozbiórce,

8) oznaczenie każdorazowej bytności kierownika technicznego,

9) zarządzenia technicznego kierownika,

10) oznaczenie każdorazowej bytności organów władzy oraz ich uwag i poleceń.

2. Protokólarne stwierdzenia, określone w ust. 1 pkt 2), powinny być podpisane przez kierownika technicznego i wykonawcę rozbiórki.

3. Przedsiębiorca, wykonawca i inne osoby, zatrudnione przy budowie, mogą wpisywać do dziennika rozbiórki swe uwagi w sprawach związanych z bezpieczeństwem robót rozbiórkowych.

4. W dzienniku rozbiórki można umieszczać dane dotyczące gospodarczej strony dokonywanej rozbiórki.

§ 11. 1. W razie zarządzenia przez władze niezwłocznej rozbiórki w przypadkach niecierpiących zwłoki do rozbiórki można przystąpić przed dopełnieniem warunków, określonych w § 3 ust. 2, § 4, § 6 i § 7, i przed wydaniem przez władze księgi dziennika rozbiórki.

2. Jeżeli roboty rozbiórkowe zostaną ukończone przed upływem terminów, określonych w § 4 ust. 2, i przed otrzymaniem księgi dziennika rozbiórki, należy przedstawić władzy szczegółowe sprawozdanie o ich przebiegu.

III. Urządzenia zabezpieczające i ochronne.

§ 12. 1. Urządzenia pomocnicze, transportowe i ochronne oraz podnośniki i materiały używane do tych urządzeń powinny odpowiadać wymaganiom rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej z dnia 23 maja 1935 r. — Przepisy dotyczące przestrzegania warunków bezpieczeństwa i higieny przy robotach budowlanych (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 329).

2. Przejścia, pomosty i inne niebezpieczne dla pracowników miejsca należy zabezpieczyć za pomocą odpowiednio umocowanych barier, a pomosty oprócz tego zaopatrzyć w obrzeżenia (listwy krawężnikowe).

§ 13. 1. Znajdujące się w pobliżu miejsca rozbiórki budowle, urządzenia użyteczności publicznej, latarnie, słupy, przewody i roślinność należy stosownie do potrzeby zabezpieczyć przed zniszczeniem lub uszkodzeniem.

2. Jeżeli ze względu na stan budowli podlegającej rozbiórce, konieczność niezwłocznego przystąpienia do robót rozbiórkowych lub inne warunki lokalne nie można wystarczająco zabezpieczyć przedmiotów, określonych w ust. 1, właściwa władza zawiadomi o tym właścicieli lub organa, w których zarządzie znajdują się wspomniane przedmioty.

IV. Środki zabezpieczające pracowników i narzędzia.

§ 14. 1. W razie wytwarzania się przy rozbiórce większej ilości pyłu należy zaopatrzyć pracowników w okulary ochronne.

2. Pracownicy, zatrudnieni bezpośrednio przy burzeniu ścian lub innych konstrukcyjnych części, powinni być zaopatrzeni w hełmy ochronne, jeżeli mogą być narażeni na spadanie na nich gruzu.

3. Pracowników, ciągnących liny przy obalaniu ścian lub innych konstrukcyjnych części, należy zaopatrzyć w urządzenie zabezpieczające przed urazami rąk, jak: rękawice ochronne, pociągacze itd.

§ 15. Przed przystąpieniem do robót rozbiórkowych wykonawca powinien poinformować pracowników o sposobie wykonywania rozbiórki i pouczyć ich o zachowaniu się w miejscu rozbiórki, ze względu na bezpieczeństwo pracy.

§ 16. Miejsce i sposób ustawienia drabin w celu wejścia na mur powinny być wskazywane przez wykonawcę robót rozbiórkowych.

§ 17. Narzędzia ręczne powinny być mocno i pewnie osadzone na zdrowych i gładkich trzonach oraz utrzymane w stanie należytym.

V. Wpływy atmosferyczne.

§ 18. Przy wykonywaniu robót rozbiórkowych należy uwzględnić wpływ warunków atmosferycznych, jak deszczu, mrozu, odwilży.

§ 19. Podczas silnego wiatru nie należy prowadzić robót na ścianach lub innych konstrukcyjnych częściach albo pod nimi, jeżeli zachodzi możliwość ich obalenia przez wiatr.

VI. Zapewnienie bezpieczeństwa publicznego.

§ 20. Jeżeli wskutek dokonywania rozbiórki zachodzi potrzeba czasowego skasowania lub ograniczenia przejazdu lub przejścia dla pieszych, należy stosownie do warunków lokalnych:

1) ustawić w odpowiednich miejscach przepisowe znaki ostrzegawcze i kierunkowe, wskazujące drogi okrężne, stosownie do wymagań przepisów o ruchu na drogach publicznych, albo

2) wystawić specjalnych wartowników, zaopatrzonych w odpowiednie przyrządy sygnalizacyjne, lub wreszcie

3) zastosować oba środki łącznie.

§ 21. Przed przystąpieniem do robót rozbiórkowych wykonawca powinien stwierdzić, czy na miejscu objętym robotami rozbiórkowymi albo w miejscach zagrożonych w czasie wykonywania tych robót nie ma osób postronnych.

VII. Rozbiórka ręczna.

§ 22. Jeżeli rozbiórka ręczna murów albo innych elementów budowlanych na wysokości powyżej 4 m ponad otaczającym terenem ma być dokonywana bez użycia rusztowań, należy zaopatrzyć pracowników w pasy ochronne na linach.

§ 23. Zrzucanie podczas rozbiórki wystających części budynku powinno być wykonywane w obecności wykonawcy robót rozbiórkowych z zastosowaniem środków ostrożności, wymaganych przy obaleniu ścian.

§ 24. Jeżeli w czasie pracy jeden pracownik ma znajdować się nad drugim, miejsce pracy tego ostatniego należy zabezpieczyć za pomocą daszku ochronnego.

§ 25. 1. Miejsce zrzucania gruzu przy rozbiórce powinno być należycie zabezpieczone.

2. Przy usuwaniu gruzu z większych płaszczyzn należy stosować zsuwnice pochyłe.

3. Zsuwnice należy urządzić w sposób zapobiegający spadaniu lub wypadaniu gruzu na miejsca do tego nieprzeznaczone.

§ 26. 1. Spuszczać i gromadzić gruz należy w miejscach wyznaczonych przez wykonawcę.

2. Gromadzenie gruzu na stropach, balkonach, klatkach schodowych i innych konstrukcyjnych częściach budynku jest zabronione.

VIII. Obalanie ścian i innych elementów budowlanych.

§ 27. 1. Teren przy obalanej ścianie lub innej części budynku na odpowiedniej stosownie do potrzeby odległości powinien być ogrodzony lub uniedostępniony zarówno dla pracowników, jak i dla osób postronnych.

2. Odległość, o której mowa w ust. 1, ustala wykonawca robót rozbiórkowych.

3. Zabrania się obalania ścian lub innych części budynków przez podkopywanie i podcinanie.

§ 28. Przed przystąpieniem do obalania ściany wykonawca robót rozbiórkowych powinien sprawdzić stanowiska pracowników zatrudnionych przy obalaniu.

§ 29. 1. Przy zakładaniu liny powinien być zastosowany taki sposób jej dźwigania wzwyż, aby przypadkowo strącone cegły lub gruz nie spadały na pracowników.

2. Umocowanie liny powinno być niezawodne.

3. Przy ciągnięciu lin traktorami kontrola lin powinna być dokonywana przed każdym użyciem.

IX. Rozbiórka przy użyciu materiałów wybuchowych.

§ 30. Obalanie lub rozsadzanie części budynków za pomocą materiałów wybuchowych powinno być dokonywane według zasad obowiązujących przy robotach górniczych, zgodnie z warunkami ustalonymi przez władzę i przy użyciu pracowników dobrze obeznanych z tego rodzaju robotami.

§ 31. O terminie rozbiórki z zastosowaniem materiałów wybuchowych należy zawiadomić otoczenie w promieniu działania wybuchu, a na żądanie władzy ponadto ogłosić w codziennych pismach miejscowych, jeżeli takie istnieją.

§ 32. 1. Jeżeli w promieniu działania wybuchu znajdują się drogi publiczne, obalania lub rozsadzania należy dokonywać w takim czasie, gdy ruch na tych drogach jest najmniejszy.

2. Na drogach i w innych miejscach, gdzie mogliby znaleźć się przypadkowi przechodnie w czasie stosowania rozbiórki za pomocą materiałów wybuchowych, należy na granicy promienia działania wybuchów ustawić wartowników, zaopatrzonych w odpowiednie przyrządy sygnalizacyjne.

§ 33. Zabrania się rozbiórki za pomocą materiałów wybuchowych w przypadkach, gdy wskutek wybuchów mogłyby doznać uszkodzenia znajdujące się w pobliżu zdatne do użytku budynki lub inne obiekty.

X. Przepisy końcowe.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 35. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą § 34 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Opieki Społecznej z dnia 23 maja 1935 r. o przepisach dotyczących przestrzegania warunków bezpieczeństwa i higieny przy robotach budowlanych (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 329).

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 128 z dnia 29 marca 1947 r.).

35

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 4 marca 1947 r.

o uchyleniu rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 7 października 1930 r. o wymiarach używanej przy budowie cegły niepalonej.

Na podstawie art. 375 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1920 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216) zarządzam, co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 7 października 1930 r. o wymiarach używanej przy budowie cegły niepalonej (Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 619).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 120 z dnia 25 marca 1947 r.).

36

INSTRUKCJA MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 30 kwietnia 1947 r.

wydana w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych o trybie postępowania przy orzekaniu o wyłączeniu budynków i lokali spod przepisów o publicznej gospodarce lokalami oraz spod przepisów o wysokości komornego na podstawie rozporządzenia Ministrów Odbudowy i Administracji Publicznej z dnia 25 lutego 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie naprawy budynków uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 72).

I. Czynności władzy budowlanej I instancji.

1. Po otrzymaniu podania petenta o stwierdzenie, że zamierzona naprawa budynku bądź lokalu jest naprawą gruntowną (§ 2, 9 i 14 rozporządzenia z dnia 25 lutego 1946 r.) władza budowlana I instancji sprawdza, czy petent jest właścicielem budynku w rozumieniu art. 1 ust. 2 dekretu o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny, bądź posiada uprawnienia do przeprowadzenia naprawy budynku lub lokalu z mocy innych przepisów powołanego dekretu — oraz czy podanie odpowiada wymaganiom § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. W podaniu należy określić: zakres i rodzaj naprawy, ilość i rodzaj lokali, które mają być doprowadzone do stanu używalności, rozmieszczenie ich na poszczególnych kondygnacjach budynku, powierzchnię użytkową lokali i ich kubaturę.

Do podania należy dołączyć kosztorys naprawy.

Następnie władza budowlana przeprowadza komisyjne oględziny budynku bądź lokalu z udziałem przedstawiciela władzy mieszkaniowej (kwaterunkowej), zawiadamiając o terminie oględzin petenta bądź osobę jego prawa reprezentującą.

W protokóle oględzin stwierdzony zostanie stan budynku lub jego części, która ma być naprawiona, zarówno ze stanowiska budowlanego (w szczególności stopień zniszczenia) jak i zaludnienia. Na podstawie tych oględzin władza budowlana I instancji wydaje orzeczenie, w którym stwierdza, czy zamierzona naprawa budynku bądź jego części jest naprawą gruntowną. W orzeczeniu może być również określony termin rozpoczęcia i ukończenia naprawy. Orzeczenie to nie zwalnia od obowiązku zgłoszenia bądź też uzyskania na naprawę zgody władzy budowlanej zgodnie z wymogami prawa budowlanego.

Odpis orzeczenia władza budowlana I instancji przesyła władzy mieszkaniowej (kwaterunkowej).

2. Po zakończeniu naprawy budynku (jego części, bądź lokalu) władza budowlana I instancji na wniosek osoby, która dokonała naprawy przeprowadza oględziny i w miarę wyniku oględzin stwierdza w orzeczeniu, że lokale zostały doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy i w związku z tym podlegają wyłączeniu i są zwolnione od ograniczeń, wymienionych w art. 6 ust. 1. dekretu o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Orzeczenie obejmie budynek bądź tę jego część, która została gruntownie naprawiona. Części budynku zdatne do użytku bez potrzeby dokonywania gruntownej naprawy wspólnych dla budynku urządzeń wyłączeniu nie podlegają. O fakcie zależności użytkowania części nieuszkodzonej budynku od naprawy gruntownej części uszkodzonej decyduje władza budowlana. Odpis orzeczenia władza budowlana I instancji przesyła władzy mieszkaniowej (kwaterunkowej).

3. Orzeczenie władzy budowlanej winno zawierać pouczenie o środkach prawnych.

II. Czynności władzy mieszkaniowej (kwaterunkowej).

1. Władza mieszkaniowa (kwaterunkowa) po otrzymaniu odpisu orzeczenia władzy budowlanej I instancji, stwierdzającego, że projektowana naprawa jest naprawą gruntowną (instrukcja I pkt 1) wstrzyma niezwłocznie wydawanie nakazów kwaterunkowych na podlegający naprawie budynek lub jego część, wydając petentowi odpowiednie zaświadczenie.

2. W przypadkach, w których osoba, która dokonała naprawy gruntownej niezależnie od orzeczenia władzy budowlanej I instancji, wyłączającego budynek (jego część bądź lokal) spod przepisów o gospodarce lokalami i spod przepisów o wysokości komornego, zwróci się do władzy mieszkaniowej (kwaterunkowej) o wydanie zaświadczenia, że budynek bądź lokal nie podlega ograniczeniom przewidzianym w tych przepisach — władza mieszkaniowa wyda takie zaświadczenie z jednoczesnym pobraniem obowiązujących opłat.

3. Władza mieszkaniowa po otrzymaniu orzeczenia władzy budowlanej o doprowadzeniu lokali do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy przez właściciela budynku bądź przez osoby trzecie za jego zgodą zawiadamia zainteresowanych, że zgodnie z § 16 powołanego rozporządzenia wydane uprzednio na odnośne lokale nakazy kwaterunkowe straciły swoją moc prawną.

4. W razie dokonywania naprawy przy pomocy pożyczki z funduszów państwowych władza mieszkaniowa może skorzystać z uprawnień przysługujących jej z przepisów § 7 rozporządzenia z dnia 25 lutego 1946 r. i zgłosić instytucji finansowej udzielającej pożyczkę wniosek o uzależnienie udzielenia pożyczki od pozostawienia do dyspozycji władzy mieszkaniowej w naprawionym budynku dokładnie określonych lokali.

5. Osoby, które dokonały gruntownej naprawy budynku bądź lokalu lub rozpoczęły taką naprawę przed dniem 30 marca 1946 r. mogą uzyskać wyłączenie lokali spod przepisów o publicznej gospodarce lokalami i spod przepisów o wysokości komornego przy odpowiednim zastosowaniu §§ 1—5 i 7—9 powołanego rozporządzenia z dnia 25 lutego 1946 r.

6. Oględziny budynku bądź lokalu poddanych gruntownej naprawie, które zostały przeprowadzone przed dniem 30 marca 1946 r. bez udziału przedstawiciela władzy mieszkaniowej uważa się za prawidłowo przeprowadzone.

7. Dokonanie naprawy z pominięciem przez zainteresowanych postępowania określonego w powołanym rozporządzeniu nie daje im prawa do uzyskania wyłączenia spod przepisów o publicznej gospodarce lokalami i spod przepisów o wysokości komornego.

Władza budowlana w porozumieniu z władzą mieszkaniową może jednak na wniosek zainteresowanego przywrócić mu prawo ubiegania się o wyłączenie.

8. Instrukcja ta wchodzi w życie z dniem 1 maja 1947 r.

Minister Odbudowy:
Michał Kaczorowski

Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

37

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 31 marca 1947 r.

w sprawie stosowania Polskich Norm.

(L. dz. G. M. 1552/W. 2/47).

Zarządzam stosowanie następujących Polskich Norm:

Normy tymczasowe:

PN/B-4 201 Protokół oględzin nieruchomości, dokonanych w celu ustalenia stanu budynków uszkodzonych lub zniszczonych wskutek wojny.

PN/B-4 202 Podanie o stwierdzenie, że projektowana naprawa budynków jest naprawą gruntowną.

PN/B-4 203 Protokół oględzin nieruchomości, dokonywanych w celu ustalenia stanu budynku niewykończonego.

PN/B-4 204 Orzeczenie o uznaniu naprawy budynku za gruntowną.

PN/B-4 205 Wezwanie do naprawy budynku uszkodzonego wskutek wojny.

PN/B-4 206 Wezwanie do rozbiórki budynku zniszczonego wskutek wojny.

PN/B-4 207 Zarządzenie wykończenia budynku niewykończonego.

PN/B-4 208 Orzeczenie o zwolnieniu lokalu od ograniczeń przepisów o gospodarce lokalami.

Za Ministra:
Inż. J. Żakowski
Podsekretarz Stanu

38

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 12 kwietnia 1947 r.

w sprawie stosowania Polskich Norm.

(L. dz. G. M. 952/W2/47).

Zarządzam tymczasowe stosowanie Polskich Norm:

Normy tymczasowe:

I. **Wzory akt sporządzanych w związku z oddaniem przedsiębiorcom robót budowlanych:**

PN/B-4 001 Zasadnicza treść wezwania do przetargu na roboty.

PN/B-4 002 Pełny tekst wezwania do składania ofert na przetarg na roboty.

PN/B-4 003 Wezwanie na przetarg ograniczony.

PN/B-4 004 Warunki obowiązujące oferentów przy przetargach na roboty.

PN/B-4 005 Protokół przetargowy na roboty.

PN/B-4 006 Umowa na wykonanie robót budowlanych na rzecz Skarbu Państwa, Samorządu i instytucyj prawno-publicznych, wymagających zatwierdzenia projektu.

II. Wzory podań i protokółów ustnie zgłoszonych próśb o pozwolenie na budowę:

PN/B-4 101 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4 102 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4 103 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa według planu sytuacyjnego bez projektu.

PN/B-4 104 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa według planu sytuacyjnego bez projektu.

PN/B-4 105 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4 106 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4 107 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez planu sytuacyjnego i bez projektu.

PN/B-4 108 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez planu sytuacyjnego i bez projektu.

PN/B-4109 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego na normalnej działce, wymagające zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4110 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4111 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4112 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4113 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4114 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę budynku gospodarczego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4115 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez projektu i bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4116 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę budynku gospodarczego na normalnej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez projektu i bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4117 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu inwentarskiego z czasowym mieszkaniem, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4118 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę domu inwentarskiego z czasowym mieszkaniem, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4119 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu inwentarskiego z czasowym mieszkaniem, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa według przedstawionego planu sytuacyjnego bez projektu.

PN/B-4120 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego

domu inwentarskiego z czasowym mieszkaniem, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa według planu sytuacyjnego bez projektu.

PN/B-4121 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu inwentarskiego z czasowym mieszkaniem, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4122 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu inwentarskiego z czasowym mieszkaniem, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4123 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu inwentarskiego z czasowym mieszkaniem, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez planu sytuacyjnego i bez projektu.

PN/B-4124 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu inwentarskiego z czasowym mieszkaniem, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez planu sytuacyjnego i bez projektu.

Za Ministra:

Inż. J. Żakowski

Podsekretarz Stanu

39

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 17 kwietnia 1947 r.

w sprawie stosowania Polskich Norm.

(L. dz. G. M. 1264/W.2/47).

Zarządzam tymczasowe stosowanie Polskich Norm:

Normy tymczasowe:

PN/B-4125 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4126 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4127 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa według planu sytuacyjnego bez projektu.

PN/B-4128 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa według planu sytuacyjnego, lecz bez projektu.

PN/B-4129 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego na wąskiej działce. Budowa według wzorowego projektu bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4130 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa na podstawie wzorowego projektu, bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4131 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa bez planu sytuacyjnego i bez projektu.

PN/B-4132 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego domu mieszkalnego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa bez planu sytuacyjnego i bez projektu.

PN/B-4133 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4134 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego, na wąskiej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4135 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa bez projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4136 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego na wąskiej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez projektu według planu sytuacyjnego.

PN/B-4137 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa na podstawie wzorowego projektu bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4138 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę budynku gospodarczego na wąskiej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa na podstawie wzorowego projektu bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4139 Podanie o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego, nie wymagającą zatwierdzenia projektu, na wąskiej działce. Budowa bez planu sytuacyjnego i bez projektu.

PN/B-4140 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na budowę parterowego budynku gospodarczego na wąskiej działce, nie wymagającą zatwierdzenia projektu. Budowa bez projektu i bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4141 Podanie o pozwolenie na wzniesienie dobudówki do parterowego domu mieszkalnego, nie wymagające zatwierdzenia projektu. Budowa według planu sytuacyjnego.

PN/B-4142 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na wzniesienie dobudówki do parterowego domu mieszkalnego, nie wymagające zatwierdzenia projektu. Budowa według planu sytuacyjnego.

PN/B-4143 Podanie o pozwolenie na wzniesienie dobudówki do parterowego domu mieszkalnego, nie wymagające zatwierdzenia projektu. Budowa bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4144 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na wzniesienie dobudówki do domu mieszkalnego, nie wymagające zatwierdzenia projektu. Budowa bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4145 Podanie o pozwolenie na wzniesienie dobudówki do parterowego budynku gospodarczego, nie wymagające zatwierdzenia projektu. Budowa według planu sytuacyjnego.

PN/B-4146 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na wzniesienie dobudówki do parterowego budynku gospodarczego, nie wymagające zatwierdzenia projektu. Budowa według planu sytuacyjnego.

PN/B-4147 Podanie o pozwolenie na wzniesienie dobudówki do parterowego budynku gospodarczego, nie wymagające zatwierdzenia projektu. Budowa bez planu sytuacyjnego.

PN/B-4148 Protokół ustnie zgłoszonej prośby o pozwolenie na wzniesienie dobudówki do parterowego budynku gospodarczego, nie wymagające zatwierdzenia projektu. Budowa bez planu sytuacyjnego.

Za Ministra:

Inż. J. Żakowski

Podsekretarz Stanu

40

ZARZĄDZENIE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 23 kwietnia 1947 r.

o uzupełnieniu zakresu działania Warszawskiej Dyrekcji Odbudowy.

(L. dz. G. M. 1884/W.2/47).

W związku z § 3 ust. 1 pkt. 2) zarządzenia Ministra Odbudowy z dnia 12 kwietnia 1946 r. o utworzeniu Warszawskiej Dyrekcji Odbudowy (Dz. Urz. Min. Odb. Nr 2, poz. 24) zarządzam, co następuje:

§ 1. Warszawska Dyrekcja Odbudowy przejmie:

1) nadzór techniczny nad wszystkimi robotami wykonywanymi z kredytów Ministerstwa Odbudowy przez instytucje państwowe i organizacje polityczne i społeczne na obszarze m. st. Warszawy oraz w sferze interesów mieszkaniowych miasta;

2) sprawy rachunkowo-kasowe, związane z prowadzeniem powyższych robót.

§ 2. Ministerstwo Odbudowy przekaże Warszawskiej Dyrekcji Odbudowy wszystkie dokumenty przetargowe na roboty, wymienione w § 1 pkt. 1) oraz wykazy wypłaconych na te roboty kwot.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1947 r.

Minister:

M. Kaczorowski

41

ZARZĄDZENIE WEWNĘTRZNE MINISTRA ODBUDOWY

z dnia 25 kwietnia 1947 r.

w sprawie powołania w Ministerstwie Odbudowy — Komisarza Odbudowy m. st. Warszawy.

(L. dz. G. M. 1945/W.2/47).

W dniu 15 kwietnia 1947 r. powołany został w ramach organizacyjnych Ministerstwa Odbudowy — Komisarz Odbudowy m. st. Warszawy.

Zadaniem Komisarza Odbudowy m. st. Warszawy jest koordynacja wszelkich prac w zakresie odbudowy Stolicy, podejmowanych przez wszelkie działy zarządu państwowego, przedsiębiorstwa państwowe, spółdzielczość, instytucje publiczne i inicjatywę prywatną.

Wszelkie sprawy dotyczące odbudowy m. st. Warszawy załatwiane przez aparat Ministerstwa Odbudowy wymagają zgody Komisarza.

Współudział Komisarza Odbudowy m. st. Warszawy w sprawach należących do właściwości Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego ureguluje oddzielne zarządzenie.

Minister:
M. Kaczorowski

42

OKÓLNIK Nr 11

z dnia 25 marca 1947 r.

w sprawie rewizji cen robocizny kosztorysów umownych na terenie woj. gdańskiego i szczecińskiego.

(L. dz. III/1445/2/47).

Do
wszystkich Ministerstw,
Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy,
Dyrekcyj Odbudowy w Gdańsku
i Szczecinie.

Na podstawie uchwały Centralnej Komisji Mieszanej w sprawie rewizji cen robocizny na terenie województwa gdańskiego i szczecińskiego dopuszcza się możność stosowania podwyżki cen robocizny na roboty wykonywane na rzecz lub z funduszu Skarbu Państwa, Samorządu terytorialnego oraz instytucyj prawa publicznego w następujących wysokościach:

I. Na terenie województwa gdańskiego:

Na podstawie uchwały C. K. M. z dnia 27 lutego 1947 r. z terminem stosowania od 16 grudnia 1946 r. do umów zawartych do dnia 15 grudnia 1946 r.

o 6,90%

II. Na terenie województwa szczecińskiego:

Na podstawie uchwały C. K. M. z dnia 27 lutego 1947 r. z terminem stosowania od 16 grudnia 1946 r. do umów zawartych do dnia 15 grudnia 1946 r. dla

I okręgu (powiaty: Szczecin, Koszalin, Kołobrzeg, Zagórze, Kamień, Uznam-Wolin, Nowogród, Welecki, Gryfin, Chojnice nad Odrą)

o 6,10%

II okręgu (powiaty: Szczecinek, Białogród, Ławiczka, Starogard, Perzyce, Myślibórz, Chorzno, Drawsko, Wałcz)

o 8,70%

Urzędy oraz instytucje, przeprowadzające podwyżkę cen w kosztorysach umownych, obowiązane są kierować się następującymi zasadami:

1. podwyżkę cen robocizny można stosować tylko na żądanie wykonywującego roboty,

2. do robót albo części robót, których termin wykonywania był ustalony przed podanymi wyżej terminami stosowania zwyżek w wypadku uchybienia terminu z winy przedsiębiorcy, podwyżka nie ma zastosowania,

3. podwyżkę cen w myśl powyższego okólnika można stosować tylko do robocizny na roboty budowlane i instalacyjne,

4. omawiana podwyżka ma charakter jednorazowy,

5. w wypadku, jeśli ceny kosztorysu umownego nie są podzielone na materiał i robociznę, to celem wydzielenia robocizny należy stosować poniższą tabelę:

L. p.	Rodzaj robot	Koszt robocizny do całości kosztów w %
1.	Roboty ziemne	95%
2.	„ murarskie	40%
3.	„ posadzkowe	30%
4.	„ betonowe i żelbetowe	35%
5.	„ tynkowe	75%
6.	„ ciesielskie	35%
7.	„ stolarskie	55%
8.	„ kowalskie i ślusarskie	55%
9.	„ malarskie	65%
10.	„ szklarskie	30%
11.	„ blacharskie, krycie dachów blachą	35%
12.	„ krycie dachów dachówką	45%
13.	„ krycie dachów papą	55%
14.	„ zduńskie	35%
15.	„ wodociągowo-kanalizacyjne	35%
16.	„ gazowe	40%
17.	„ centralnego ogrzewania	30%
18.	„ elektryczne.	35%

6. przed zastosowaniem mnożnika należy stwierdzić protokolarnie na dzień obowiązujący stosowanie zwyżek ilościowy stan robót każdego rodzaju według pozycji kosztorysowych. Stan robót winien być zadokumentowany zapisem w dzienniku budowy,

7. podwyżkę uwzględnia się w rachunkach przejściowych i ostatecznym z tym, że należy wyodrębnić roboty wykonane po dniu obowiązującym stosowanie zwyżek, do których podwyżka ma zastosowanie,

8. obliczona wysokość podwyżki została sprowadzona do faktycznych kosztów przedsiębiorcy i eliminuje zysk i część kosztów ogólnych stałych,

9. w wypadkach specjalnych należy się zwracać o wyjaśnienie i wskazówki do Departamentu III Budownictwa Ministerstwa Odbudowy.

Minister:

M. Kaczorowski

43

OKÓLNIK Nr 12
z dnia 31 marca 1947 r.

w sprawie opłat za prace architektoniczno-budowlane.
(L. dz. V-664/47).

Do
wszystkich Ministerstw,
Urzędów Wojewódzkich,
Wydziałów Odbudowy,
Regionalnych Dyrekcji
Planowania Przestrzennego,
Dyrekcji Odbudowy,
Biura Odbudowy Stolicy.

Uchylając okólnik Nr 19 z dnia 18.VII.46 r. L. dz. V. — 578/46 w sprawie opłat za prace architektoniczno-budowlane ustalam następujące zasady obliczania wynagrodzeń za tego rodzaju prace, wykonywane dla urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych:

I. Wynagrodzenie za prace projektodawcze i opracowywanie kosztorysów, wykonywane przez uprawnione osoby, powinno być obliczane według norm b. Ministerstwa Spraw Wojskowych z dnia 2.III.1938 r. z zastosowaniem mnożnika 25.

Honorarium za projekty budynków monumentalnych może być podniesione w granicach 50% do 100% za prace zarówno architektoniczne, jak i kierownictwo po uprzednim uzyskaniu na to zgody Ministerstwa Odbudowy.

II. Przy ustalaniu wynagrodzenia na roboty remontowe na podstawie tabeli D, opartej na kosztach z 1939 r. należy do obecnych kosztorysów stosować dzielnik 60.

III. Za wykonanie planów inwentaryzacyjnych gmachów państwowych na podstawie ścisłych pomiarów z natury ustalam następujące stawki:

1. Do 5.000 m³ po 6 zł — 30.000 zł.
2. Od 5.000 m³ — 8.000 m³ — ryczałt 30.000 zł oraz po 5 zł za każdy m³ ponad 5.000 m³.
3. Od 8.000 m³ — 12.000 m³ — ryczałt 45.000 zł oraz po 4 zł za każdy m³ ponad 8.000 m³.
4. Od 12.000 m³—20.000 m³ — ryczałt 61.000 zł oraz po 3 zł za każdy m³ ponad 12.000 m³.
5. Od 20.000 m³ — ryczałt 85.000 zł oraz po 2 zł za każdy m³ ponad 20.000 m³.

Jeżeli sporządzone są plany budynków zabytkowych i wymaga się równoczesnej inwentaryzacji elementów zabytkowych, każdorazowo będzie ustalone specjalne wynagrodzenie dodatkowe w porozumieniu z władzami konserwatorskimi, ulegające zatwierdzeniu przez Ministerstwo Odbudowy. Plany inwentaryzacyjne budynków powinny obejmować:

1) plan orientacyjny,

2) plan sytuacyjny w skali 1 : 500, przedstawiający:
a) położenie, wymiary i granice działki względem ulicy i sąsiednich działek z podaniem ich numerów hipotecznych,
b) położenie i wymiary budynków oraz ich wzajemne odległości na działce,
c) położenie i odległość studzien, dołów kloacznych itp. urządzeń na działce,

3) rzuty poziome wszystkich kondygnacji oraz rzut więźby dachowej (jeżeli istnieje) w skali 1 : 100,

4) przekroje w skali 1 : 100 w ilości dostatecznej dla wyjaśnienia układu pionowego budynku oraz wysokości poszczególnych jego kondygnacji,

5) widoki od strony ulic oraz podwórza,

6) w rzutach poziomych numerację ubikacji i korytarzy, ułożoną w sposób ciągły, poczynając od najniższej kondygnacji do najwyższej (bez przerwy w numeracji i bez powtarzania się tych samych numerów w różnych kondygnacjach).

Plany powinny być sformatyzowane, naklejone na sztywnych podkładkach, pomalowane i ułożone w 3-ch egzemplarzach.

Zburzonych fragmentów nie należy w planach malować.

IV. Wynagrodzenie za kierowanie robotami budowlanymi i rachunkowość powinno być obliczone według powołanych na wstępie norm z zastosowaniem mnożnika 30.

W razie gdy budowa przedłuża się nie z winy kierownika ponad przewidziany okres, kierownikowi będzie przysługiwało za kierownictwo i rachunkowość dodatkowe wynagrodzenie za każdy miesiąc, poza przewidzianym okresem budowy, w wysokości równej ilorazowi umówionego wynagrodzenia i przewidzianej pierwotnie ilości miesięcy trwania robót z zastrzeżeniem, że dodatkowe wynagrodzenie w całości nie może przewyższać połowy wynagrodzenia umownego.

V. W czasie wykonywania prac wyżej określonych może być wypłacone do 95% przypadającego honorarium, pozostała zaś należność będzie wypłacona po ukończeniu odnośnej pracy.

Postanowienia powyższego okólnika wchodzą w życie z dniem 1.I.1947 r., tj. dla umów zawartych przez agendy Ministerstwa Odbudowy po tej dacie.

Za Ministra:

Inż. J. Żakowski
Podsekretarz Stanu

44

OKÓLNIK Nr 13

z dnia 19 kwietnia 1947 r.

o zleceniu i wykonawstwie robót planu inwestycyjnego.

(Nr III/2378/IT/47).

Celem zabezpieczenia w środki finansowe i materiałowe obiektów w momencie rozpoczęcia robót oraz dla równomiernego rozłożenia robót w ciągu roku, Ministerstwo Odbudowy zarządza:

1. Rozpisywanie przetargów bądź udzielanie zleceń dozwolone jest jedynie w wypadku, gdy Dyrekcja, Wydział, Referat Powiatowy posiada uruchomione (w banku, kasie urzędu skarbowego) lub zarezerwuje z kredytów najbliższego kwartału w wysokości co najmniej 50% kosztu przewidywanego w r. 1947 zamkniętego etapu robót na danym obiekcie.

2. Kwota ta powinna być przeznaczona na zakup materiałów budowlanych potrzebnych do wykonania objętych kosztorysem umownym robót (w postaci zaliczki umownej, wypłacanej firmie, oraz na pokrycie pierwszych rachunków przejściowych).

3. Do podkładek przetargowych powinny być dołączone cenniki urzędowe materiałów, jakie są do nabycia w C. M. B., jako jednolita podstawa kalkulacyjna oferentów biorących udział w przetargu.

4. Umowa powinna przewidywać określony czasokres, w którym wykonawca zobowiązany jest zakupić zasadnicze materiały pod rygorem nieprzyznania żadnych dodatków do cen jednostkowych robót w wypadku zaistnienia zwyżki cen materiałów.

5. Rachunki za dostarczone na budowę materiały pokrywa wykonawca, o ile otrzymał zaliczkę umowną, lub zleceniodawca na rachunek wykonawcy, jeżeli umowa nie przewiduje wypłaty zaliczki.

6. Wypłacona zaliczka umowna (wzgl. opłacone rachunki za dostarczone materiały) powinna być potrącana z każdego rachunku przejściowego proporcjonalnie do globalnej sumy umownej.

7. Materiały opłacone i dostarczone na budowę stanowią własność zleceniodawcy.

8. Ogłoszenie przetargu może nastąpić po zakończeniu prac wstępnych łącznie z opracowaniem obliczeń statycznych i rysunków roboczych oraz wykazu potrzebnych materiałów budowlanych.

9. Termin umowny zakończenia robót należy ustalić zgodnie z tendencjami koncentrowania robót na określonych obiektach.

10. Globalna suma, na jaką opiewać może umowa przy terminie wykończenia w r. 1947, nie może przekraczać preliminowanej kwoty w rocznym planie inwestycyjnym.

11. W sprawie zlecania robót bezprzetargowo wydana zostanie oddzielna instrukcja.

12. Niezależnie od okólnika Nr 8 z dnia 3 lutego 1947 r. (Nr III/637/2/47) Dyrekcje i Wydziały Odbudowy zobowiązane są przesłać Ministerstwu (Departament Budownictwa) odpisy umownych kosztorysów firm, którym powierzone zostały roboty o wartości wynoszącej:

w Dyrekcji Warszawskiej	powyżej	5 milj. zł,
w innych Dyrekcjach	„	2 „ „
w Wydziałach Odbudowy	„	1 „ „

Kosztorysy te, wypełnione jedynie w pozycjach cen jednostkowych, przesyłać należy zbiorowo, w odstępach miesięcznych, z podaniem kubatury odnośnego obiektu. W wypadku remontu lub odbudowy należy ponadto nadsyłać charakterystykę stanu budynku przed rozpoczęciem robót, przez orientacyjne wskazanie %% zniszczenia każdej z podanych w załączonej tabeli (por. zał. Nr 1) grup robót budowlanych i instalacyjnych. Procent zniszczenia powinien ustalić projektodawca (wykonujący przedmiar kosztorysowy), co należy zastrzec w zamówieniu.

Po raz pierwszy należy nadesłać kolekcję kosztorysów z kwietnia 1947 r.

1 załącznik.

Dyrektor Departamentu:
Inż. K. Tyszka

Załącznik Nr 1

Stan budynku przed rozpoczęciem robót

(%% zniszczenia w zakresie niżej wymienionych robót budowlanych i instalacyjnych).

1. Roboty izolacyjne	.... %	11. Malowanie olejne	.... %
2. Mury nośne i ścianki działowe	.... %	12. Podłogi i posadzki	.... %
3. Stropy i balkony	.... %	13. Schody	.... %
4. Dach	.... %	14. Balustrady	.... %
5. Roboty blacharskie i dekarskie	.... %	15. Piece i kuchnie	.... %
6. Tynki wewnętrzne	.... %	16. Różne	.... %
7. Tynki zewnętrzne	.... %	17. Roboty wodociągowe i kanaliz.	.... %
8. Stolarka z okuciem	.... %	18. Roboty gazowe	.... %
9. Oszklenie	.... %	19. Roboty elektryczne	.... %
10. Malowanie klejowe i lamp	.... %	20. Centralne ogrzewanie	.... %

45

OKÓLNIK Nr 14

z dnia 29 kwietnia 1947 r.

w sprawie ograniczeń w robotach budowlanych.

(L. dz. III/783/W2/47).

Do
wszystkich Ministerstw (za wyjątkiem Ministerstwa Obrony Narodowej, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów), Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy, Dyrekcyj Odbudowy oraz Zarządów Miejskich m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Celem racjonalnego wykorzystania znajdujących się w dyspozycji Państwa środków odbudowy kraju, w szczególności przez zastosowanie postulatów oszczędnościowych w dziedzinie budownictwa i zredukowanie programu robót budowlanych do zakresu robót rzeczywiście niezbędnych dla doprowadzenia budynków do stanu używalności — ustalam następujące wytyczne, które należy uwzględniać przy projektowaniu, budowie, odbudowie lub naprawie budynków z kredytów publicznych:

I. **Projektowanie.**

Projekty budynków lub programy robót budowlanych należy opracowywać w oparciu o obowiązujące normy i standarty budowlane, mające na celu potanienie wykonawstwa budowlanego i dostosowanie poziomu budownictwa do aktualnych możliwości ekonomicznych.

II. **Wykonawstwo.**

Przy wykonywaniu robót budowlanych należy zastosować następujące ograniczenia:

Drewno: Zaleca się wyeliminowanie drewna jako materiału konstrukcyjnego w stropach i ścianach oraz, w miarę możliwości technicznych, w więźbach dachowych. Zaleca się ograniczenie układania posadzek dębowych. Grubość białej podłogi nie może przekraczać 30 mm. Zabrania się układania podłóg białych na ślepej podłodze.

Skałodrzew: W kuchniach, łazienkach i W.C. domów mieszkalnych zaleca się wykonywanie posadzki ksylolitowej.

Glazura: Zabrania się wykładania glazurą całych płaszczyzn ściennych, ograniczając stosowanie glazury jedynie do odcinków ścian w miejscach narażonych na zniszczenie, w szczególności przy umywalkach i wannach; przy czym wskazane jest nawet i w tych miejscach zastąpienie glazury malowaniem olejnym.

Malowanie olejne: Malowanie olejne lamperii ściennych (dwukrotne z uprzednim zagruntowaniem i wyszpachlowaniem) wolno stosować na wysokości do 1,50 m, w miejscach narażonych na bezpośrednie działanie wilgoci, zwłaszcza przy umywalniach, zlewach itp. oraz budynkach użyteczności publicznej, w miejscach wzmożonego ruchu interesantów, które są specjalnie narażone na zniszczenie.

Dopuszczalne jest malowanie olejne stolarki zasadniczo dwukrotne, trzykrotne zaś — stolarki narażonej na wpływy atmosferyczne (drzwi zewnętrzne i okna od zewnętrznej strony). Zabrania się olejnego malowania podłóg.

Malowanie klejowe, tapety, sztukaterie itp. Zabrania się malowania klejowego ścian i sufitów w kolorach pełnych i półpełnych.

Zabrania się stosowania tapet, boazerii, sztukaterii, okładania ścian płytami kamiennymi i tafelkami ozdobnymi.

Okucia budowlane: W zakresie okuć budowlanych zabrania się stosowania okuć ozdobnych i z kosztownych metali.

Instalacje sanitarne: W zakresie instalacji sanitarnych zabronione są kosztowne urządzenia armatury, jak również stosowanie marmuru i porcelany.

Zabrania się instalacyj bidetów i wanien, natomiast dopuszcza się urządzenie wylotów do takiej instalacji w przyszłości.

Zezwala się na instalację w domach blokowych łazienek wspólnych, licząc maksymalnie 1 wannę na 6 mieszkań.

Instalacja elektryczna: Zabrania się z kredytów inwestycyjnych pokrywać koszt armatur oświetleniowych.

W izbie mieszkalnej dozwolone są najwyżej dwa punkty świetlne: wyłącznik i gniazdko wtyczkowe.

Roboty elewacyjne: Zabrania się wykonywania tynków gładkich, wypraw szlachetnych, okładzin w kamieniu lub z płytek ceramicznych.

Jedynie w przypadkach uzasadnionej potrzeby Ministerstwo Odbudowy, uwzględniając poszczególne wnioski, zezwalać będzie na przekroczenie wyżej wymienionych zasad oszczędnościowych.

III. Jednocześnie uchylam ogólnik mój Nr 32 z dnia 1 grudnia 1945 r. w sprawie ograniczeń w robotach remontowych, uzupełniony częściowo pismem okólnym z dnia 14 września 1946 r.

Minister:
M. Kaczorowski

46

OKÓLNIK Nr 15
z dnia 24 kwietnia 1947 r.

w sprawie wzmocnienia obsady personalnej w Wydziałach Odbudowy Urzędów Wojewódzkich oraz w Powiatowych Referatach Odbudowy.

(L. dz. G. M. 1901/W.1/47).

Wykonanie 3-letniego Planu Odbudowy jest jednym z naczelnych zadań polityki państwowej. Dlatego też już w pierwszym roku jego realizacji należy użyć wszystkie stojące do dyspozycji środki, aby przede wszystkim pokonać trudności wynikające z braku potrzebnych do realizacji odbudowy sił fachowych, a w szczególności sił technicznych.

Według posiadanych przez Ministerstwo danych są jeszcze powiaty nie posiadające fachowych sił technicznych i pomocniczych do wykonania zadań odbudowy i nadzoru budowlanego.

Jako powód niechęci do wstępowania na służbę państwową odpowiednich kandydatów podawane są z jednej strony niskie uposażenia, brak mieszkań, ciężkie warunki pracy, z drugiej zaś strony możliwości angażowania się na korzystniejszych warunkach do przedsiębiorstw państwowych, spółdzielczych i prywatnych.

Wobec takiego stanu rzeczy konieczne jest podjęcie szybkiej akcji w kierunku pozyskania i ścisłego związania ze służbą państwową nowego fachowego elementu technicznego.

W tym kierunku zmierzały wydane już przez Ministerstwo Odbudowy zarządzenia:

1) Okólnik Nr 18 z dnia 16.VII 1946 r. L. dz. G. M. 1961/46 w sprawie kumulowania zajęć zarobkowych przez urzędników, upoważniający Ob. Wojewodę do udzielania zezwoleń na zajęcia uboczne.

2) Pismo okólne Ministerstwa Odbudowy z dnia 14.I.1947 r. L. dz. G. M. 27/47/Pers. o racjonalnej gospodarce materiałem ludzkim.

3) Okólnik Ministra Odbudowy Nr 10 z dnia 22 marca 1947 r. o zakresie działania architektów powiatowych (powiatowych biur odbudowy) w Starostwach Powiatowych.

Ważną okolicznością, mogącą pozyskać i zwiazać pracownika technicznego ze służbą państwową stanowi kwestia mieszkania. Toteż należy wykorzystać wszelkie możliwości, aby w odbudowywanych w ramach planu inwestycyjnego obiektach mieszkalnych znalazły się mieszkania dla tych, którzy się bezpośrednio do odbudowy przyczyniają, tj. dla pracowników państwowych ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb pracowników technicznych agend odbudowy.

Należy skłonić starostów powiatowych, aby w ramach obowiązującej gospodarki lokalami pracownicy agend odbudowy byli załatwiani w pierwszej kolejności pod względem przydziału mieszkań.

Dużej wagi zachętą do przyjmowania pracy w służbie państwowej powinna być okoliczność korzystnego zaliczania czasu pracy na stanowiskach wykonawczo-technicznych w służbie państwowej do uzyskania uprawnień budowlanych. W tym względzie będą jeszcze wydane uzupełniające przepisy.

Przewiduje się również odpowiednio korzystniejsze zaliczanie czasu pracy przy bezpośredniej odbudowie kraju pracownikom technicznym, nie posiadającym pełnych kwalifikacji technicznych naukowych, a ubiegającym się o stopień inżyniera na podstawie art. 7 dekretu z dnia 3 lutego 1947 r. o stopniu inżyniera (Dz. U. R. P. Nr 17/47, poz. 67).

Wreszcie ważnym instrumentem dla zapewnienia powiatowym referatom (biurom) odbudowy odpowiednich sił fachowych stanowi dekret z dnia 5 września 1946 r. o rejestracji i przymusowym zatrudnieniu fachowych sił technicznych z dziedziny budownictwa na rzecz odbudowy kraju (Dz. U. R. P. Nr 47/46, poz. 266). Proszę Obywatela Wojewodę, aby nie czekając na rozporządzenia wykonawcze, podjął właściwe kroki celem wykorzystania postanowień tego dekretu w sposób zachęcający odpowiednie siły techniczne do dobrowolnego wstępowania do państwowej służby technicznej.

Można się spodziewać, że podjęcie właściwej akcji w tym kierunku zachęci do wstępowania do państwowej służby odbudowy, zaś umieszcza-

nie w prasie ogłoszeń o wakujących stanowiskach technicznych zwiększy napływ kandydatów na państwowe stanowiska odbudowy.

Oddzielne zagadnienie stanowi sprawa doraźnego werbowania sił technicznych do prac czasowych, związanych z bieżącym wykonaniem robót, objętych planem inwestycyjnym.

W tym względzie należy wziąć pod uwagę m. in. następujące możliwości:

a) Wykorzystanie w pełni kredytów na zatrudnienie w okresie wakacyjnym praktykantów spośród studentów starszych semestrów wydziałów budowlanych wyższych uczelni, przy czym w stosunku do absolwentów nie posiadających jeszcze egzaminów dyplomowych dopuszczalne jest stosowanie dłuższych praktyk, nawet do 6 miesięcy.

b) Porozumienie się w krótkiej drodze z miejscowymi organami Głównego Urzędu Pomiarów Kraju, Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych itp. instytucjami, zatrudniającymi fachowe siły techniczne, co do uzyskania ich zgody na zezwolenie podwładnym im pracownikom przyjmowania dodatkowo prac z zakresu nadzoru budowlanego i kierownictwa technicznego w ramach realizacji planu inwestycyjnego.

W końcu pragnę zwrócić uwagę na możliwość pozyskania do prac przy odbudowie sił technicznych zwolnionych na skutek likwidacji względnie komasacji państwowych przedsiębiorstw budowlanych, mniejszych wytwórni materiałów budowlanych itp.

Proszę Obywatela Wojewodę o nadesłanie mi do dnia 15 maja 1947 r. sprawozdania o przebiegu i wynikach akcji należytego obsadzenia powiatowych referatów (biur) odbudowy, podjętej w myśl wskazań zawartych w niniejszym okólniku.

Minister:
M. Kaczorowski

47

OKÓLNIK Nr 16
z dnia 24 kwietnia 1947 r.

w sprawie obciążenia opłatami amortyzacyjnymi lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego, zamieszkałych w nieruchomościach naprawionych z funduszów państwowych.

(L. dz. V/3—1025/47).

Do
Prezydium Rady Ministrów,
Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, wszystkich Ministerstw,
Centralnego Urzędu Planowania.

Przesyłam do wiadomości odpis uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 4 marca 1947 r. w sprawie obciążania opłatami amortyzacyjnymi lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego, a zamieszkałych w nieruchomościach naprawionych z funduszów państwowych — oraz odpis zarządzenia w tej sprawie, rozesłanego do wszystkich Urzędów Wojewódzkich (Wydziałów Odbudowy) i do Referatu Zarzadu Nieruchomości Państwowych dla miasta st. Warszawy.

Jednocześnie proszę o wydanie zarządzenia podległym organom terenowym w kierunku współdziałania w powyższej sprawie z organami Ministerstwa Odbudowy.

2 załączniki.

Podsekretarz Stanu
Inż. J. Żakowski

Załącznik Nr 1.

UCHWAŁA
Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów
z dnia 4 marca 1947 r.

w sprawie obciążania opłatami amortyzacyjnymi lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego, zamieszkałych w nieruchomościach naprawionych z funduszów państwowych.

Mając na uwadze, iż w domach naprawionych przez Państwo lub instytucje państwowe z funduszów Skarbu Państwa zamieszkiwać winni przede wszystkim pracownicy sektora publicznego, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów postanawia, co następuje:

I. W budynkach naprawionych, odbudowanych lub wykończonych z funduszów Skarbu Państwa i będących w użytkowaniu Państwa lub instytucji państwowej, w których wysokość komornego i opłat dodatkowych nie jest ograniczona obowiązującymi przepisami prawnymi, pobierane będą oprócz komornego dodatkowe opłaty amortyzacyjne według następujących zasad:

II. 1. Opłaty amortyzacyjne obciążać będą lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego.

2. Za pracowników sektora publicznego uważani są pracownicy państwowi, samorządowi, przedsiębiorstw państwowych i samorządowych oraz samorządnych instytucji, związków i organizacji prawa publicznego. W przypadkach wątpliwych rozstrzyga Minister Odbudowy

w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

3. Pracownik sektora publicznego, który część swego lokalu podnajął jednej z osób wymienionych w ust. 1 lub z którym wspólnie zamieszkuje członek rodziny, będący podatnikiem podatku obrotowego obciążony będzie opłatami amortyzacyjnymi.

III. 1. Stawki opłat amortyzacyjnych ustala się w sposób następujący:

a) dla lokali mieszkalnych, zajmowanych przez podatników podatku obrotowego — w wysokości 30-krotnego czynszu z sierpnia 1939 r. z tym, że na ziemiach dawnych w domach wybudowanych przed 1 lipca 1919 r. stawki wynosić będą 50-krotny czynsz;

b) dla lokali mieszkalnych, zajmowanych przez inne osoby, aniżeli wymienione ad a) — w wysokości 3-krotnego czynszu z sierpnia 1939 r. z tym, że na ziemiach dawnych w domach wybudowanych przed 1 lipca 1919 r. wynosić będą 5-krotny czynsz;

c) w przypadku podnajmu (pkt II ust. 3) stosować się będzie odpowiednio stawki przewidziane powyżej ad a) i b), jak gdyby podnajemca zajmował cały lokal mieszkalny;

d) w przypadku, gdy członek rodziny jest podatnikiem podatku obrotowego (pkt II ust. 3) — w wysokości 10-krotnego czynszu z sierpnia 1939 r. z tym, że na ziemiach dawnych w domach wybudowanych przed 1 lipca 1919 r. stawki wynosić będą 15-krotny czynsz.

2. W razie niemożności ustalenia czynszu płaconego za dany lokal w sierpniu 1939 r. przyjęty zostanie za podstawę przeciętny czynsz, płacony za podobne lokale.

IV. Należności pobrane od lokatorów tytułem opłaty amortyzacyjnej przelewane będą na dochód Ministerstwa Odbudowy bez względu na to, w czyim zarządzie znajduje się dana nieruchomość.

V. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Odbudowy oraz wszystkim Ministrom w zakresie zarządzanych przez nich nieruchomości.

VI. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1947 r.

VII. Uchwała niniejsza podlega ogłoszeniu w Dziennikach Urzędowych zainteresowanych Ministerstw.

Załącznik Nr 2.

MINISTERSTWO ODBUDOWY

Warszawa, dnia 24 kwietnia 1947 r.

Do
wszystkich Urzędów Wojewódzkich (Wydziałów Odbudowy), Referatu Zarządu Nieruchomości Państwowych dla miasta st. Warszawy.

Powołując się na zarządzenie z dnia 17 lutego 1947 r. L. dz. V/3-1894/46 i poprzednie, regulujące sprawę opłat za mieszkania w budynkach państwowych i pozostających pod zarządem państwowym, Ministerstwo Odbudowy przesyła odpis uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 4 marca 1947 r. w sprawie obciążenia opłatami amortyzacyjnymi lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego a zamieszkałych w nieruchomościach naprawionych z funduszów państwowych.

Jednocześnie Ministerstwo Odbudowy poleca:

1) Przystąpić niezwłocznie do sporządzenia wymiaru opłat amortyzacyjnych, przypadających na lokatorów nie będących pracownikami sektora publicznego.

2) Wymiar opłat amortyzacyjnych powinien być dokonany na wykazach o następujących rubrykach: a) miejscowość, ulica i nr domu oraz właściciel nieruchomości (Skarb Państwa względnie osoba prywatna, a w tym ostatnim wypadku: imię, nazwisko i adres tej osoby), b) imię i nazwisko lokatora, nr mieszkania, ilość izb oraz ilość m² powierzchni użytkowej lokalu, c) czynsz z sierpnia 1939 r., d) stawka opłaty amortyzacyjnej, e) wysokość opłaty amortyzacyjnej, f) uwagi.

W rubryce d) należy podać, jaka stawka opłaty amortyzacyjnej została zastosowana, a mianowicie: 30-krotny czy 50-krotny albo 3-krotny czy 5-krotny, albo wreszcie 10-krotny czy 15-krotny czynsz z sierpnia 1939 r.

W rubryce f) należy zaznaczyć, czy dla danego lokalu czynsz z sierpnia 1939 r. został ustalony na podstawie ksiąg administracji nieruchomości, czy też przyjęto przeciętny czynsz, płacony za podobne lokale.

3) Wykazy wymiarowe powinny być sporządzone przez administratorów domowych w dwóch egzemplarzach dla każdego budynku i zatwierdzone na terenie miast wojewódzkich przez Naczelników Wojewódzkich Wydziałów Odbudowy, zaś na pozostałych terenach województw przez Architektów Powiatowych. Jeden egzemplarz zatwierdzonego wykazu wymiarowego powinien być zwrócony właściwemu administratorowi domowemu, celem zawiadomienia interesowanych lokatorów o wysokości ustalonej miesięcznej opłaty amortyzacyjnej. Drugi egzemplarz zatwierdzonego wykazu wymiarowego pozostaje w aktach Wojewódzkiego Wydziału Odbudowy, względnie Powiatowego Biura Odbudowy.

4) Zawiadomienia zainteresowanych lokatorów powinny być doręczone za potwierdzeniem odbioru i zawierać pouczenie, że ustalone miesięczne opłaty amortyzacyjne powinni uiszczać do rąk administratorów domowych z góry, najpóźniej do dnia 5-go każdego miesiąca, niezależnie od komornego i świadczeń domowych, które pobierane będą nadal na zasadach dotychczasowych.

5) Zainkasowane przez administratorów domowych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych powinny być niezwłocznie po zainkasowaniu odprowadzane do kasy najbliższego Urzędu Skarbowego na dochód Ministerstwa Odbudowy w Dz. 3 § 9 (zwroty wydatków na remont), zaś na terenie miasta st. Warszawy w odniesieniu do budynków pozostających pod bezpośrednim zarządem władz centralnych — na dochód Ministerstwa Odbudowy w Dz. 1 § 9 (zwroty wydatków na remont).

6) Administratorowie domowi obowiązani są sporządzać począwszy od kwietnia 1947 r. miesięczne wykazy zainkasowanych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych, zawierające następujące rubryki: a) miejscowość, ulica i nr domu, b) nr mieszkania oraz imię i nazwisko lokatora, c) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, d) uiszczona kwota na poczet zaległości z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, e) uiszczona kwota na poczet bieżącej opłaty amortyzacyjnej, f) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych na miesiąc następny, g) data i nr pokwitowania Urzędu Skarbowego z dokonanej wpłaty.

W rubrykach c) i d) miesięcznego wykazu zainkasowanych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych za miesiąc kwiecień 1947 r., jako za pierwszy miesiąc pobierania opłat amortyzacyjnych, nie należy wpisywać żadnych kwot.

Sporządzone przez administratorów domowych miesięczne wykazy zainkasowanych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych powinny być przedkładane w jednym egzemplarzu Powiatowym Biurom Odbudowy — względnie na terenie miast wojewódzkich Wojewódzkim Wydziałom Odbudowy — najpóźniej do dnia 3-go każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

7) Powiatowe Biura Odbudowy sporządzać będą stale miesięczne wykazy powiatowe, wpisujac do tych wykazów dane sumaryczne dla każdego budynku, z wykazów sporządzonych przez administratorów domowych. Miesięczne wykazy powiatowe powinny zawierać następujące rubryki: a) miejscowość, ulica i nr domu, b) ilość mieszkań podlegających opłatom amortyzacyjnym w budynku, c) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, d) uiszczona kwota na poczet zaległości z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, e) uiszczona kwota na poczet bieżącej opłaty amortyzacyjnej, f) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych na miesiąc następny.

Wykazy te powinny być przedkładane w jednym egzemplarzu Wojewódzkim Wydziałom Odbudowy najpóźniej do dnia 7-go każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

Dla miast wojewódzkich wykazy miejskie o analogicznych rubrykach sporządzać będą wojewódzkie Wydziały Odbudowy.

8) Wojewódzkie Wydziały Odbudowy sporządzać będą stale kwartalne wykazy wojewódzkie, wpisując do tych wykazów dane sumaryczne: dla miasta wojewódzkiego z wykazu miejskiego, przez siebie sporządzonego, zaś dla poszczególnych powiatów z wykazów powiatowych, sporządzonych przez Powiatowe Biura Odbudowy. Kwartalne wykazy wojewódzkie powinny zawierać następujące rubryki: a) miasto wojewódzkie względnie powiat, b) ilość budynków posiadających mieszkania podlegające opłatom amortyzacyjnym (w mieście wojewódzkim względnie w powiecie), c) ilość mieszkań podlegających opłatom amortyzacyjnym (w mieście wojewódzkim względnie w powiecie), d) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesięcy, e) uiszczona kwota na poczet zaległości z tytułu opłat amortyzacyjnych z poprzednich miesiecy, f) uiszczona kwota na poczet bieżacych opłat amortyzacyjnych, g) zaległość z tytułu opłat amortyzacyjnych na miesiąc następny.

Sporządzone przez Wojewódzkie Wydziały Odbudowy kwartalne wykazy wojewódzkie zainkasowanych należności z tytułu opłat amortyzacyjnych powinny być przedkładane w jednym egzemplarzu Ministerstwu Odbudowy.

O ile na terenie województwa istnieją, pozostające w bezpośrednim zarządzie organów terenowych innych Ministerstw, nieruchomości podlegające opłatom amortyzacyjnym, wówczas należy zwrócić się do nich o stałe dostarczanie odpisów wykazów wymiarowych. jako też odpisów miesięcznych wykazów zainkasowanych należności według wskazówek podanych w niniejszym zarządzeniu i objąć je sprawozdaniami przesyłanymi do Ministerstwa Odbudowy.

Podsekretarz Stanu:
Inż. J. Żakowski

Należność za Dziennik Urzędowy należy wpłacać tylko na konto czekowe w P. K. O. w Warszawie Nr I — 1683 — „Ministerstwo Odbudowy — Wydawnictwa".

Cena numeru niniejszego zł 60.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Odbudowy, Warszawa, Al. Marszałka Stalina 38.

Nr 1413 — Robotnicza Spółdzielnia Graficzna, Warszawa, Targowa 80.